PROTOKÓŁ Z PRZEBIEGU

V POSIEDZENIA KOMITETU MONITORUJĄCEGO
PROGRAM OPERACYJNY WIEDZA EDUKACJA ROZWÓJ

8-9 WRZEŚNIA 2015 r., Janów Podlaski

W piątym posiedzeniu Komitetu Monitorującego Program Operacyjny Wiedza Edukacja Rozwój (KM PO WER) wzięły udział 82 osoby: 20 przedstawicieli strony rządowej, 10 przedstawicieli strony samorządowej, 17 przedstawicieli partnerów społecznych, 4 przedstawicieli Komisji Europejskiej (KE) oraz 31 obserwatorów. Do głosowania uprawnionych było 40 osób (lista osób biorących udział w posiedzeniu KM PO WER stanowi załącznik nr 1 do protokołu).

Obradom przewodniczył **pan Paweł Chorąży** – Dyrektor Departamentu Europejskiego Funduszu Społecznego (DZF) w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju (MIiR). Komisję Europejską reprezentowali: **pani Wallis Goelen**, **pani Joanna Godrecka-Bareau, pani Krystyna Marek** oraz **pan Jarosław Hawrysz** z Dyrekcji Generalnej ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego.

I dzień posiedzenia – wtorek, 8 września 2015 r.

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) powitał wszystkich uczestników na piątym posiedzeniu KM PO WER. Następnie przekazał zebranym informacje organizacyjne. Poinformował o zamieszczeniu na Bazie wiedzy oraz stronie internetowej Komitetu Monitorującego w dniu 13.08.2015 r. podpisanego przez przewodniczącego Komitetu protokołu z IV posiedzenia KM PO WER z dnia 30.06.2015 r., którego projekt po opublikowaniu na Bazie wiedzy w dniu 29.07.2015 r. został przyjęty bez uwag. Następnie przewodniczący, w nawiązaniu do poprzedniego spotkania, poinformował zebranych, że w dniu 10.08.2015 r. odbyło się spotkanie warsztatowe z Ministerstwem Edukacji Narodowej (MEN), podczas którego omówiono 4 projekty, które nie zostały pozytywnie zaopiniowane na poprzednim spotkaniu. Podkreślił również, że uwagi zgłoszone na wskazanym spotkaniu stały się podstawą do wypracowania nowej wersji fiszek, która została przekazana w materiałach na toczące się spotkanie. Przewodniczący przypomniał zebranym, że materiały, z uwagi na swoją wielkość, nie są już rozsyłane drogą elektroniczną, ale zamieszane na Bazie wiedzy, która stanowi główne źródło komunikacji z Sekretariatem Komitetu. Wskazał, że w dniach 24-25.11.2015 r. odbędzie się VI posiedzenie KM PO WER w Krakowie. Następnie podkreślił, że w trakcie odbywającego się spotkania dyskutowane będą wstępne założenia Rocznych Planów Działania (RPD) na rok 2016, które nie były dotychczas opiniowane przez Instytucję Zarządzającą PO WER (IZ PO WER). Uwagi i komentarze do RPD mają stanowić podstawę do opracowania ich nowych wersji. Ponadto, przewodniczący wskazał, iż w okresie między wrześniem, a listopadem prowadzone będą dyskusje na poziomie bardziej roboczym, które będą miały formę spotkań z osobami bezpośrednio zainteresowanymi poszczególnymi obszarami. Pierwsze spotkanie odbędzie się 30.09.2015 r. i będzie dotyczyło Rocznego Planu Działania Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP), następnie 6.10.2015 r. RPD Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej (MPiPS) w osi II, 7.10.2015 r. Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (NCBiR) w Priorytecie III, 8.10.2015 r. celu tematycznego 11 oraz 14.10.2015 r. osi V. Przewodniczący podkreślił, że pierwotnie nie zaplanowano spotkania dla osi priorytetowej I, gdyż prawdopodobnie fiszki uda się dopracować bez konieczności organizacji spotkania. Dodał również, że jeśli zajdzie taka potrzeba spotkanie zostanie zorganizowane. Sposób zgłaszania się i organizacji spotkań odłożono do punktu dotyczącego planów działania na rok 2016. Następnie przewodniczący

przeszedł do przyjęcia porządku obrad wskazując przy tym, iż zgłoszona została jedna prośba i jedna propozycja ze strony pana Jarosława Komży (Związek Powiatów Polskich) w zakresie podniesienia w trakcie obrad kwestii związanej z działaniami w zakresie integracji uchodźców. Przewodniczący zaproponował, aby do tematu powrócić przy Planie działania dla osi IV. Następnie zapytał zgromadzonych o uwagi do zaproponowanego porządku obrad. Ze względu na brak uwag porządek obrad został zatwierdzony.

Porządek obrad:

1. Stan wdrażania PO WER
2. Przedsięwzięcia uzupełniające i zmiany w Rocznych Planach Działania na 2015 r. (MEN, PARP, WUP Opole, WUP Poznań, MIiR)
3. Prezentacja wyników badań ewaluacyjnych dotyczących oceny ex ante instrumentów finansowych (Ocena ex ante instrumentów finansowych w zakresie wsparcia podmiotów ekonomii społecznej, Ocena ex ante ryzyka dla zastosowania instrumentów finansowych o charakterze gwarancyjnym oferowanych podmiotom ekonomii społecznej w ramach PO WER)
4. Prezentacja wyników Ewaluacji podażowego i popytowego systemu kształcenia umiejętności pracowników MŚP – na przykładzie województwa małopolskiego
5. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania IV Osi PO WER w 2016 r.
6. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania III Osi PO WER w 2016 r.
7. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w obszarze edukacji
8. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w obszarze rynku pracy i włączenia społecznego
9. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w zakresie kompetencji PARP
10. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania I Osi PO WER w 2016 r.
11. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w zakresie dobrego rządzenia (cel tematyczny 11) w 2016 r.
12. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania V Osi PO WER w 2016 r.
13. Sprawy różne i zakończenie spotkania

Z uwagi na prośbę o przesunięcie prezentacji wyników badania ewaluacyjnego pt. *Ewaluacja podażowego i popytowego systemu kształcenia umiejętności pracowników MŚP – na przykładzie województwa małopolskiego*, na wcześniejszą godzinę, przewodniczący poprosił uczestników spotkania o elastyczność w zakresie kolejności prezentowanych badań. Następnie, z uwagi na brak zastrzeżeń ze strony uczestników spotkania, porządek obrad został ponownie zatwierdzony. Przewodniczący przekazał głos przedstawicielom KE.

Pani Wallis Goelen (KE) doceniła planowaną agendę spotkania, uwzględniającą kwestię uchodźców oraz poinformowała o spotkaniu pod patronatem EFS, które odbędzie się w Brukseli dnia 25.09.2015 br., a na które zaproszone zostaną wszystkie państwa członkowskie. Podczas ww. spotkania badany będzie zakres, w jakim EFS może podjąć interwencje w kwestii uchodźców, również w kontekście prawnym. Przedstawicielka KE podkreśliła złożoność omawianej kwestii wskazując m.in. na różne rodzaje statusu migrantów oraz ograniczenia interwencji EFS, które mają wspierać głównie podtrzymywanie zatrudnienia. Wskazane kwestie mają zostać omówione w trakcie wrześniowego spotkania, podczas którego zaprezentowane zostaną również dotychczasowe dobre praktyki na przykładzie wszystkich państw członkowskich.

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) zaproponował przejście do prezentacji dotyczącej stanu wdrażania PO WER.

1. Stan Wdrażania PO WER

Pani Aleksandra Dmitruk (DZF MIiR) przedstawiła stan wdrażania PO WER (prezentacja stanowi załącznik nr 2 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży podkreślił, że o efektach rzeczowych można mówić zwłaszcza w osi I w działaniach związanych z realizacją *Gwarancji dla młodzieży* zarówno w ramach *Inicjatywy dla Młodych*, jak i w części EFS oraz w ramach projektów związanych z mobilnością w osi IV. W pozostałych przypadkach, z uwagi na trwające zarówno w procedurze konkursowej, jak i pozakonkursowej nabory, na efekty trzeba będzie poczekać. Następnie przewodniczący zasygnalizował, że po zakończeniu programowania działań Program wchodzi na ścieżkę właściwego wdrażania, wyrażając nadzieję na zatwierdzenie zaplanowanych do uruchomienia w 2015 r. projektów MEN.

Jako pierwszy głos w dyskusji zabrał **pan Jarosław Hawrysz** (KE), zadając pytanie związane z terminem zakończenia procesu desygnacji oraz prognozami Instytucji Zarządzającej w zakresie płatności, które będą złożone do KE w bieżącym roku.

Pan Paweł Chorąży przekazał głos przedstawicielce Instytucji Audytowej.

Pani Katarzyna Kott (MF) odpowiadając na pytanie wskazała, że proces audytu desygnacji jest w pełni zaawansowany, we wszystkich instytucjach prowadzone są audyty, zaś na październik zaplanowano wydanie sprawozdania wstępnego. W swojej wypowiedzi zasygnalizowała, że zgodnie z programem audytu termin na przekazanie sprawozdania wyznaczono wstępnie na 23.10.2015 r., zaś możliwe, że sprawozdanie uda się przygotować wcześniej.

Pani Aleksandra Dmitruk odpowiadając na pytanie przedstawiciela KE w zakresie płatności wyjaśniła, że Instytucja Zarządzająca (IZ) prognozuje certyfikację ok. 300 milionów złotych do końca bieżącego roku, natomiast certyfikacja znacznie większych kwot będzie miała miejsce najprawdopodobniej w roku przyszłym.

Pan Paweł Chorąży podkreślił, że audyt desygnacyjny odbywa się zgodnie z harmonogramem i nie przewiduje się opóźnień. Ponadto wskazał, że pierwszy wniosek o płatność przewidywano na IV kwartał bieżącego roku, certyfikację wyższych kwot na rok przyszły, natomiast kwota 300 milionów złotych jest kwotą zadeklarowaną w oficjalnym stanowisku do KE.

Pani Wallis Goelen (KE) zwróciła się z prośbą o jak najszybsze powiadomienie Komisji w sytuacji przewidywania jakiegokolwiek zwiększenia certyfikacji z uwagi na potrzebę zabezpieczenia środków w budżecie KE.

Pan Paweł Chorąży zaznaczył, że żadne zwiększenia nie są planowane; podkreślił przy tym, że PO WER będzie prawdopodobnie jedynym programem, który w tym roku będzie cokolwiek certyfikował do Komisji. Przewodniczący, na podstawie dotychczasowych doświadczeń, stwierdził, że pierwsza certyfikacja zawsze wiąże się z różnymi problemami wynikającymi z przecierania nowych ścieżek. Instytucja Zarządzająca nie będzie wywierała presji na instytucje w zakresie certyfikowania kwot docelowych, które były przewidziane. Wysłanie wniosku do KE w roku 2015 będzie traktowane jako przećwiczenie procedur i systemu. Priorytetem IZ są kwestie związane z zamykaniem kończącej się perspektywy finansowej 2007-2013. Następnie przewodniczący wyraził umiarkowaną satysfakcję z zaawansowania wdrażania programu. Stwierdził, że pierwsze nabory traktowane są jako pilotaż i wyraził nadzieję, iż po pierwszym cyklu związanym z oceną projektów zrobiony zostanie przegląd procedur i zaproponowane zostaną zmiany. Podkreślił przy tym, iż w departamencie na bieżąco prowadzone są dyskusje w tym zakresie oraz że na początku przyszłego roku na forum Komitetu powróci do kwestii zasad wyboru projektów. Przewodniczący wskazał, że procedury można zmieniać jednak najważniejsze jest to, czy prowadzą one do wyboru najlepszych projektów. Z pierwszych doświadczeń IZ wynika, że składane projekty nie są lepsze jakościowo, niż te z minionej perspektywy. Wiele z nich odpada z rożnych przyczyn na etapie oceny formalnej, natomiast ocena merytoryczna pokazuje, że IZ może mieć trudności z zakontraktowaniem pełnej kwoty. Przewodniczący podkreślił przy tym, że celem samym w sobie nie jest wydatkowanie pieniędzy. Przewodniczący wskazał, że zdarzają się projekty wielokrotnie składane przez podmioty powiązane (np. firma, stowarzyszenie i fundacja zarejestrowana pod tym samym adresem). Podkreślił przy tym, że ww. sytuacje będą

nagłaśniane przez IZ, gdyż nie może być tak, że z jednej strony oczekiwania są takie, że projekty mają być dobre jakościowo, mają realizować cele, a procedury mają być przyjazne beneficjentom, a z drugiej strony instytucja jest zarzucana projektami tych samych podmiotów. Jako przykład wskazał beneficjenta powtarzającego się w 17 projektach gdzie raz występuje on jako beneficjent, a w pozostałych projektach jako partner. Przewodniczący skonkludował, że po pierwszych naborach należy ocenić, co w systemie nie funkcjonuje prawidłowo, gdyż na etapie konsultacji programu oraz jego przygotowania, niejednokrotnie wspominano o zorientowaniu na rezultaty oraz poprawie efektywności. Bez uczciwej i jasnej dyskusji tego celu nie uda się osiągnąć. Przewodniczący wskazał, że nie bez znaczenia pozostaje kwestia potencjału społecznego. Podkreślił również, że IZ przywiązuje ogromną wagę do tego, co mówiła w ostatnich latach, że efekty będą lepsze, bardziej widoczne i namacalne dla przeciętnego obywatela. W ocenie przewodniczącego, aby poprawić reputację Europejskiego Funduszu Społecznego należy mówić o problemach i je rozwiązywać, gdyż czas projektów, które są poprawne natomiast przynoszą mizerne efekty już się skończył.

2. **Przedsięwzięcia uzupełniające i zmiany w Rocznych Planach Działania na 2015 r. (MEN, PARP, WUP Opole, WUP Poznań, MIiR)**

Pan Piotr Krasuski (DZF MIiR) wskazał, że w pierwszej kolejności przedstawione zostaną w jednej prezentacji zmiany w Rocznych Planach Działania Wojewódzkich Urzędów Pracy w Opolu i Poznaniu oraz MEN, które zostaną objęte jedną uchwałą, następnie pani Monika Groszkowska przedstawi zmiany w zakresie makroinnowacji i tego zakresu dotyczyć będzie druga uchwała.

Pan Paweł Zdun (DZF, MIiR) przedstawił przedsięwzięcia uzupełniające i zmiany w Rocznych Planach Działania na 2015 r. dla MEN, PARP, WUP Opole oraz WUP Poznań (prezentacja stanowi załącznik nr 3 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) sprostował wypowiedź przedmówcy w zakresie zmian kryterium dostępu nr 3 w RPD Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Poznaniu, odnoszącego się do efektywności zatrudnieniowej w kontekście typu operacji nr 6. Przewodniczący wskazał, że efektywność w przypadku dotacji jest mierzona tylko tak naprawdę wynosi zero, ponieważ istnieje obowiązek wynikający z innych przepisów prowadzenia działalności przez 12 miesięcy, a efektywność jest mierzona po 6 miesiącach.

Pan Paweł Zdun zaproponował przejście do prezentacji zmian w Rocznym Planie Działania PARP.

Pan Paweł Chorąży zaproponował, żeby poszczególne zmiany w Rocznych Planach Działania omawiać po kolei z uwagi na konieczność przeprowadzenia głosowania w kontekście przyjęcia uchwał. Następnie zapytał zgromadzonych o uwagi, komentarze oraz wnioski formalne dotyczące pierwszej części prezentacji.

Pan Andrzej Stępnikowski (Związek Rzemiosła Polskiego) odnosząc się do RPD przygotowanego przez WUP w Opolu, wskazał, że zapis odnoszący się do tzw. młodzieży NEET jest niepełny, gdyż zgodnie z definicją NEET należałoby wskazać, że są to również osoby pozostające bez zatrudnienia. W jego opinii definicja NEET powinna być stosowana w dosłownym tłumaczeniu.

Pan Paweł Zdun potwierdził, że definicja przewiduje, iż są to osoby pozostające bez pracy.

Pan Paweł Chorąży zapytał o dalsze uwagi i oddał głos pani Małgorzacie Lelińskiej.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) nawiązując do zmiany kryterium określonego przez WUP w Poznaniu zapytała o występowanie analogicznych sytuacji związanych z samozatrudnieniem w innych Rocznych Planach Działania. Ponadto zapytała, czy zmiana kryterium w Planie Działania WUP w Poznaniu pociąga za sobą analogiczną zmianę tego kryterium w pozostałych Rocznych Planach Działania.

Pan Piotr Krasuski wyjaśnił, iż taka sytuacja miała miejsce jedynie w województwie wielkopolskim, które w komentarzu do konkursu napisało, że kwota 10 milionów złotych zostanie przeznaczona

jedynie na projekty wspierające samozatrudnienie. Jednocześnie wskazał, że IZ, działając na podstawie zapisów programów, wydała interpretację, zgodnie z którą nie ma możliwości realizowania projektów, których jedyną formą wsparcia są dotacje na samozatrudnienie. Z tego względu Wojewódzki Urząd Pracy musiał wycofać się z kryterium. Następnie przedstawiciel IZ sprostował wcześniejszą wypowiedź dotyczącą efektywności zatrudnieniowej, wskazując, że nie jest ona mierzona w ciągu 6 miesięcy po zakończeniu udziału danej osoby w projekcie tylko po 3 miesiącach, zaś po 6 miesiącach mierzona jest za pomocą badań ewaluacyjnych do oceny rezultatów długoterminowych. Przedstawiciel IZ podkreślił także, że efektywność bezpośrednia wynikająca z kryteriów, która powinna być efektem projektu, a nie de facto wskaźnikiem ze Wspólnej Listy Wskaźników Kluczowych, jest mierzona po 3 miesiącach.

Pan Paweł Chorąży oddał głos panu Jarosławowi Hawryszowi z Komisji Europejskiej.

Pan Jarosław Hawrysz (KE) nawiązując do zmian zaproponowanych przez WUP w Opolu poprosił o potwierdzenie, czy studenci lub osoby, które realizowały doktoraty po 4 tygodniach po przerwaniu nauki lub jej zakończeniu trafiają do kategorii NEET.

Pan Paweł Chorąży potwierdził tok rozumowania pana Hawrysza wyjaśniając przy tym, że doktoranci są uczestnikami studiów trzeciego stopnia i jak każdy kto przerywa studia i jest nieaktywny zawodowo stają się NEET-em.

Pan Jarosław Hawrysz zwrócił uwagę, że przy uzasadnieniu zmian w punkcie 1 podano kalkulację na uczestnika ze wskazaniem, że występuje tam zawyżenie wskazanej w planie realizacji celów pośrednich i końcowych PO WER kwoty jednostkowej na jednego uczestnika. Następnie zapytał o to, czy ta sama zasada działa w drugą stronę i doprecyzował, że chodzi o to, czy Instytucja Pośrednicząca (IP) dopuszcza sytuację, w której w ostatecznym rozliczeniu projektów wartość na jednego uczestnika będzie niższa niż ta, która została zaplanowana pierwotnie. Przedstawiciel Komisji wyraził obawę o to, czy nie zakłada się z góry kwoty przypadającej na jednego uczestnika i nie trzyma jej sztywno do końca projektu.

Pan Piotr Krasuski wyjaśnił, że wskazana kwota ma charakter kwoty maksymalnej i wynika z kalkulacji, która była podstawą do wyliczania wskaźników w całym programie operacyjnym. Następnie zauważył, że w trakcie negocjacji posługiwano się matrycami, w których alokacja przypisana na poszczególne działania była iloczynem wskaźnika i kosztu jednostkowego, który był szacowany głównie na podstawie doświadczeń z poprzedniego okresu programowania. Wskazał również, że każdy koszt musi być uzasadniony zarówno na etapie aplikowania, jak i na etapie realizacji, i instytucja, która ocenia projekt weryfikuje zasadność poniesienia kosztu w danej wysokości i jeśli nie jest zasadne poniesienie go w takiej wysokości jaka została wzięta pod uwagę w trakcie kalkulacji, to ten koszt jest mniejszy.

Pan Paweł Chorąży zaproponował przejście do procedury głosowania.

Pan Paweł Zdun zauważył, że uchwała będąca przedmiotem głosowania obejmuje również PARP.

Pan Paweł Chorąży zasugerował rozdzielenie uchwały na dwie osobne uchwały, z czego pierwsza obejmie zmiany w Rocznych Planach Działania Wojewódzkich Urzędów Pracy, a druga zmiany w Planie Działania PARP. Następnie zaproponował przejście do głosowania nad przyjęciem uchwały dotyczącej zatwierdzenia zmian w RPD na 2015 r. dla I Osi Priorytetowej PO WER opracowanych przez Wojewódzki Urząd Pracy w Opolu oraz Wojewódzki Urząd Pracy w Poznaniu. W głosowaniu wzięły udział 33 osoby, z czego 31 osób było za przyjęciem uchwały i 2 osoby wstrzymały się od głosu. Tym samym uchwała została podjęta.

Pan Paweł Zdun kontynuując prezentację odnoszącą się do przedsięwzięć uzupełniających i zmian w Rocznych Planach Działania na 2015 r. dla MEN, PARP, WUP Opole oraz WUP Poznań (prezentacja stanowi załącznik nr 3 do protokołu) omówił zmiany zaproponowane przez PARP.

Pan Paweł Chorąży zapytał zgromadzonych o uwagi oraz pytania do omówionych zmian, po czym oddał głos pani Joannie Godreckiej-Bareau z Komisji Europejskiej.

Pani Joanna Godrecka-Bareau (KE) zadała dwa pytania odnoszące się do wykreślonego kryterium strategicznego nr 1. Po pierwsze, wyraziła wątpliwości Komisji w zakresie zapewnienia jakości, gdyż w uzasadnieniu wskazano, że na etapie realizacji wybranych projektów duży nacisk zostanie położony na bieżący monitoring, ocenę pracy trenerów, doradców oraz ewentualną ich zmianę. Po drugie, zwróciła uwagę na fakt, że przyjęcie kryterium spowodowałoby, że wszystkie materiały szkoleniowo - doradcze opracowane w ramach projektów podlegałyby akceptacji PARP. W związku z powyższym poprosiła o wskazanie, w którym miejscu zostanie zapisana procedura akceptacji skoro kryterium nie zostanie przyjęte, jaka będzie obiektywność procesu oraz zasady akceptacji materiałów. Następnie podsumowała, że zasady jakościowe szkoleń powinny być jednolite zarówno w ramach całego Funduszu Społecznego, jak i poza nim.

Pan Paweł Chorąży przekazał głos pani Annie Świebockiej-Nerkowskiej reprezentującej PARP.

Pani Anna Świebocka-Nerkowska (PARP) odpowiadając na zadane pytanie wskazała, że jakość zostanie zapewniona na dwóch etapach. Po pierwsze, na etapie oceny wniosku o dofinansowanie, w którym zawarto wymaganie odnoszące się do trenerów i doradców dotyczące doświadczenia w realizacji szkoleń i doradztwa z obszaru zamówień publicznych. Ponadto wskazała, że w ww. umowie PARP zapewnia sobie możliwość akceptacji poszczególnych trenerów i doradców oraz że jest to rozwiązanie obecnie stosowane i sprawdzone. Następnie podkreśliła potrzebę precyzyjnego określenia w regulaminie konkursu zakresu szkoleń, które będą realizowane w ramach konkursu oraz zapewnienia w umowie o dofinansowanie możliwości akceptacji zarówno poszczególnych trenerów, jak i materiałów szkoleniowych, a także możliwości monitorowania procesu szkoleniowego i procesu doradczego.

Pani Joanna Godrecka-Bareau stwierdziła, że proponowane przez PARP rozwiązania nie są dla Komisji jasne. Następnie dodała, że w umowie o dofinansowanie wskazana jest jedynie możliwość, natomiast, zdaniem Komisji, wszystkie reguły powinny być z góry określone i ujednolicone dla wszystkich projektów. Poprosiła też o wyjaśnienie, czy w tej sytuacji każda umowa będzie podlegała innym zasadom i warunkom, i w jaki sposób uzasadnione zostanie, że materiały były akceptowane na tych samych zasadach. Ponadto wyraziła wątpliwość, czy powyższe nie powinno zostać ujęte w kryteriach.

Pani Wallis Goelen (KE) uzupełniając wypowiedź poprzedniczki przypomniała, że Komisja publicznie wskazywała, że zarówno zapisy Umowy Partnerstwa, jak i Programu Operacyjnego wskazują, że rejestr powinien być zbudowany w taki sposób, aby zapewnił skuteczne zarządzanie jakością. Następnie dodała, że w zakresie projektów Rocznych Planów Działania na przyszły rok Komisja zgłosi zastrzeżenie dotyczące wykorzystania wyników ewaluacji systemu popytowego. Ponadto wskazała, że bez debaty na forum Komitetu, Komisja nie jest w stanie ocenić, czy obecne prawo pozwoli na przygotowanie takiego systemu zapewnienia jakości w Polsce.

Pan Paweł Chorąży zauważył, że przyjęty w kwietniu bieżącego roku Plan Działania PARPuwzględniał uwagi Komisji i z tego względu omawiane kryterium nie powinno budzić zastrzeżeń, a PARP ma podstawę do uruchomienia konkursu. Następnie przewodniczący zaznaczył, że kryteria strategiczne są kryteriami, które zastępują kryteria merytoryczne jako drugi etap oceny. Wskazał również, że punktem wyjścia do zaproponowania tej zmiany była refleksja na temat tego, czy te kryteria strategiczne mogą być wyłączną podstawą do decyzji, czy projekt zostanie zakwalifikowany, czy też nie. W efekcie uznano, że należy w większym stopniu oprzeć się na pozostałych kryteriach merytorycznych, które zostały przyjęte dla tego konkursu, a nie polegać na kryterium strategicznym, które dotyczy ważnego, ale cząstkowego aspektu realizacji tego przedsięwzięcia. Konkludując, przewodniczący wskazał, że Rejestr Usług Rozwojowych (RUR) nie ma zastosowania do tego typu projektów.

Pani Joanna Godrecka-Bareau stwierdziła, że w ocenie Komisji fakt zastąpienia kryterium merytorycznego kryterium strategicznym jest zasadny. Nie zgodziła się natomiast z tym, że rejestr usług rozwojowych nie ma zastosowania do tego typu projektów uzasadniając, że miał to być rejestr uniwersalny mający przełożenie na całą edukację ustawiczną. Następnie podkreśliła, że drugie pytanie dotyczyło tego w jaki sposób ocena jakościowa będzie usystematyzowana, aby zapewnić obiektywność wyboru firm szkoleniowych i że powyższe wciąż nie jest dla Komisji jasne.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) zauważyła, że RUR ma służyć przedsiębiorcom do realizacji wszystkich potrzeb rozwojowych we wszystkich obszarach, które są im potrzebne. Wskazała, iż dwa obszary objęte działaniami szkoleniowymi w ramach projektów zostały potraktowane wyjątkowo i na nie została skierowana alokacja. Zauważyła również, że w ramach rejestru mogłyby pojawić się szkolenia z tego obszaru gdyby pojawiło się takie zapotrzebowanie ze strony przedsiębiorców. Następnie wyraziła pogląd, że zamówienia publiczne i projekty z obszaru partnerstwa publiczno-prywatnego zostały potraktowane jako strategiczne obszary, tzn. takie, które mają umożliwić firmom rozwój i dlatego też są traktowane odrębnie w ramach projektów konkursowych. W opinii pani Lelińskiej, kryteria strategiczne w obecnym brzmieniu powinny dotyczyć takich projektów, które są na poziomie tych kryteriów dostępu, czy kryteriów merytorycznych przyjmowanych przez Komitet, tj. są do siebie bardzo podobne. Stwierdziła również, że krótka prezentacja ekspertów, którzy mają brać udział w projekcie nie musi świadczyć o tym, że będą to projekty lepsze od pozostałych. Podsumowując swoją wypowiedź wskazała, że ww. kryterium traktowane było przez nią eksperymentalnie i w momencie, w którym istnieje możliwość rezygnacji z tego kryterium będzie głosowała za jego usunięciem.

Pan Paweł Chorąży przypomniał, że na etapie negocjacji wskazywano na obszary, w których nie ma popytu ze strony przedsiębiorców i te właśnie obszary pozostały na poziomie krajowym. Stwierdził również, że nie wszystkie działania mogą przejść przez RUR, a twierdzenie, że jest inaczej przeczy wszystkim dotychczasowym ustaleniom.

Pan Piotr Krasuski uzupełniając wypowiedź przedmówcy zaznaczył, że wskazane obszary strategicznie nie są wspierane jedynie z celu tematycznego 8, ale mają również swój odpowiednik w celu tematycznym 11, gdzie budowane są kompetencje po stronie administracji publicznej po to, aby zwiększyć udział MŚP w rynku zamówień publicznych. Poprzez podażowe oddziaływanie na przedsiębiorstwa, jak również podnoszenie kompetencji administracji ma zostać zrównany popyt i podaż na te usługi. Następnie wskazał, że w opisanym przypadku nie ma zastosowania klasyczne podejście popytowe jakie występuje w obszarze adaptacyjności po stronie programów regionalnych, gdyż może się okazać, że w najbliższym czasie żadna usługa rozwojowa w zakresie zamówień publicznych nie zostanie zarejestrowana w rejestrze. Podkreślił także, że proces ma charakter otwarty i przedsiębiorcy mogą sami rejestrować takie usługi, jakie chcą sprzedać. Jednocześnie wyraził zaniepokojenie, że rezygnacja z ww. kryterium może spowodować, że program operacyjny w zakresie tego typu operacji nie zostanie zrealizowany.

Pani Wallis Goelen dziękując za komentarze i wyjaśnienia przypomniała, że rejestr ma być system powszechnym, zapewniającym jakość. Wskazała również, że w stosunku do projektów wyjątkowych, kryteria minimalnej jakości powinny być stosowane w ten sam sposób, jak dla innych usług i produktów. Następnie stwierdziła, że w jej opinii, projekty realizowane przez partnerów społecznych powinny być traktowane na równi z pozostałymi, tj. powinny być poddane kryteriom rejestru usług rozwojowych.

Pan Paweł Chorąży wyraził zdziwienie i zaniepokojenie faktem, że w obliczu wszystkich dotychczasowych ustaleń, w momencie dyskusji nad jednym kryterium okazuje się, że wszystkie usługi mają przechodzić przez rejestr.

Pan Piotr Krasuski wskazał, że rejestrowanie w RUR usług świadczonych przez partnerów społecznych na rzecz przedsiębiorstw burzy ustaloną logikę interwencji, gdyż wsparcie którego mają udzielać partnerzy społeczni ma charakter przygotowania i zbudowania diagnozy po to, aby

skorzystać z rejestru. Następnie zapytał Komisję o to, kto ma wzbudzić świadomość tego, że rejestr istnieje skoro partner ma być zarejestrowany w tym rejestrze.

Pani Joanna Godrecka-Bareau wskazała, iż pierwszym spostrzeżeniem Komisji w stosunku do kryterium strategicznego było to, że gwarantuje ono większą jakość niż opieranie się na doświadczeniu trenerów. Następnie zauważyła, że wraz z kolejnymi otrzymywanymi w toku negocjacji informacjami stanowisko Komisji ulegało zmianie. Konkludując przedstawicielka Komisji stwierdziła, że skoro na obecnym etapie można jeszcze coś zmienić to warto to zrobić nim będzie za późno. Następnie wyjaśniła, że komentarz Komisji nie podważa zasadności realizacji projektów w planowanej formule, a jedynie kładzie nacisk na zapewnienie jakości usług. Dodała również, że z uwagi na to, że firmy szkoleniowe nie wchodzą w system popytowy są traktowane w sposób uprzywilejowany i z tego względu należy położyć większy nacisk na kryteria jakościowe. Następnie przypomniała, że w dalszym ciągu nie otrzymała odpowiedzi na pytanie związane ze sposobem zapewnienia obiektywizmu oceny jakościowej.

Pan Paweł Chorąży przypomniał, że założenia konkursu były szeroko dyskutowane z Komisją, a na konkurs nakładano kolejne poprawki, jednakże dopiero na obecnym posiedzeniu poruszono kwestię odniesienia przyjętych założeń do RUR. Powyższe powoduje odwrócenie całej logiki wdrażania tego schematu. Następnie przewodniczący podkreślił, że przyjęte kryteria mają charakter jakościowy, a rezygnacja z kryterium strategicznego ma na celu wybór projektów w oparciu o kryteria merytoryczne, nie zaś w oparciu o prezentacje. Ponadto, odpowiadając na pytanie Komisji o obiektywizm, przewodniczący stwierdził, że akceptacja materiałów szkoleniowych nie stanowi nowo przyjętej praktyki, co więcej wskazał, że PARP posiada ekspertyzę, która umożliwia agencji ocenę jakości materiału szkoleniowego. Następnie zasugerował, iż można zrezygnować z głosowania nad proponowaną zmianą, powrócić do wcześniejszych założeń i działać na ich podstawie, jednakże nie jest to najlepsze rozwiązanie.

Pan Zygmunt Mierzejewski (Forum Związków Zawodowych) zgodził się ze stanowiskiem przedmówcy i zaapelował do Komisji o trzymanie się wcześniejszych ustaleń oraz o głosowanie nad uchwałą dotyczącą RPD PARP.

Pani Anita Szczykutowicz (Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości) stwierdziła, że skoro konkurs związany z zamówieniami publicznymi oraz partnerstwem od początku był przygotowywany poza rejestrem, to powinien poza nim pozostać. Następnie skierowała pytanie do pani Joanny Godreckiej-Bareau, w którym poprosiła o wyjaśnienie, w jaki sposób Komisja rozumie obiektywizm, gdyż w jej opinii obecnie obiektywizm jest ograniczany. Pani Szczykutowicz zwróciła uwagę na to, że samo przesłuchanie trenerów oraz ocena ich prezentacji nie dostarczają zbyt wielu informacji. Następnie wskazała, że w kryteriach określono m.in. wymaganie odpowiedniego stażu przedsiębiorcy, zatrudnienie trenera u przedsiębiorcy na umowę o pracę oraz przepracowanie przez niego 320 godzin w zakresie szkoleń z zamówień publicznych. Tym samym, zdaniem przedstawicielki PARP, kryterium jakościowe zostało spełnione. Co więcej, warunki związane z materiałami oraz programem szkoleniowym zostaną określone w regulaminie konkursu. Podsumowując swoją wypowiedź, pani Szczykutowicz stwierdziła, że ocena formalna, merytoryczna i kryteria jakościowe wyczerpują formułę konkursu. Z tego względu przedstawicielka PARP opowiedziała się za przyjęciem proponowanych zmian, tj. odstąpieniem od kryterium strategicznego i umożliwieniem polskim przedsiębiorcom (zwłaszcza tym najmniejszym) korzystania ze szkoleń w zakresie zamówień publicznych.

Pani Joanna Godrecka-Bareau wskazała na brak sprzeciwu Komisji wobec usunięcia przedmiotowego kryterium, jednakże podkreśliła, że spowoduje to, że nacisk kładziony na jakość będzie mniejszy. Jednocześnie wyraziła aprobatę dla propozycji zastępczych, tj. monitoringu oceny pracy trenerów i doradców i ich ewentualnej zmiany w przypadku braku satysfakcji przedsiębiorcy oraz faktu akceptacji przez PARP wszystkich materiałów szkoleniowo-doradczych. Następnie, odpowiadając na pytanie PARP wskazała, że w zakresie obiektywizmu chodziło właśnie o zasady, zgodnie z którymi PARP będzie akceptował przedmiotowe materiały.

Pani Wallis Goelen stwierdziła, że celem Komisji nie jest uniemożliwienie głosowania nad tą uchwałą. Wskazała jedynie, że Komisja chciałaby określenia zestawu minimalnych wymogów lub standardów jakości, na podstawie których PARP będzie dokonywał oceny świadczonych usług. Powyższe przekonałoby Komisję o obiektywności procesu oceny i jego jakości. Przedstawicielka Komisji zauważyła również, że tego rodzaju wymogi są powszechnie stosowane. Podkreśliła przy tym, że usługodawcy są coraz bardziej wymagający w stosunku do wymogów jakościowych. Jednocześnie wskazała, że określenie tego rodzaju wymogów pomogłoby pokierować pracą PARP podczas oceny składanych wniosków.

Pan Paweł Chorąży wyraził wątpliwość związaną z tematem dyskusji. Stwierdził, że zamiast mówić o kryterium wyboru projektu dyskusja dotyczy standardu realizacji usługi. Następnie zauważył, że takie nastawienie prowadzi do wyboru projektów zgodnie z deklaracjami odnoszącymi się do standardu wdrażania usługi. Konkludując przewodniczący stwierdził, że kwestia usunięcia kryterium nie budzi najwięcej kontrowersji w tym temacie, z tego względu zaproponował przejście do procedury głosowania nad przyjęciem uchwały dotyczącej zmiany RPD na 2015 r. dla II Osi Priorytetowej PO WER opracowanego przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości. W głosowaniu wzięło udział 36 osób, z czego 30 osób było za przyjęciem uchwały, 3 osoby były za jej odrzuceniem, natomiast 3 osoby wstrzymały się od głosu. Tym samym uchwała została podjęta. Następnie przewodniczący zaproponował przejście do kolejnego punktu obrad związanego z czterema projektami Ministerstwa Edukacji Narodowej (MEN). W ramach wstępu wspomniał, że projekty MEN wielokrotnie omawiano na wcześniejszych posiedzeniach Komitetu, jak również warsztatach. Następnie przypomniał o powołaniu Komitetu Sterującego i zasugerował, aby pan Sławomir Wittkowicz pełnił rolę przedstawiciela Komitetu Monitorującego w Komitecie Sterującym. Przewodniczący oddał głos panu Piotrowi Krasuskiemu.

Pan Piotr Krasuski zwrócił uwagę na to, że na poprzednim posiedzeniu Komitetu, na wniosek Komisji, zostały opracowane dla tych typów operacji tzw. mapy drogowe, które pokazują, że projekty, które będą wybrane w trybie pozakonkursowym są elementem szerszych działań MEN. Następnie wskazał, że nie są to działania incydentalne, ale takie, które mają charakter przygotowawczy. Podkreślił, że w mapach drogowych pokazano strategie dojścia do zrealizowania celów określonych w programie, osiągnięcia wskaźników produktu i rezultatu, które zostały zaplanowane, jak również proporcjonalnego zarządzania alokacją, która została przypisana w negocjacjach tym typom operacji.

Pan Paweł Zdun kontynuując prezentację odnoszącą się do przedsięwzięć uzupełniających i zmian w Rocznych Planach Działania na 2015 r (prezentacja stanowi załącznik nr 3 do protokołu) omówił propozycje MEN.

Pan Paweł Chorąży otworzył dyskusję przekazując głos pani Małgorzacie Lelińskiej z Konfederacji Lewiatan.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) poprosiła o wyjaśnienie, na ile to co jest zapisane w fiszce projektowej jest wiążące dla projektu. Następnie odniosła się do projektu dotyczącego tworzenia szkół ćwiczeń. Wskazała, że przedmiotowy projekt powinien być realizowany w szerokim gronie m.in. z zaangażowaniem instytucji, które są kluczowe dla dialogu, tj. uczelni wyższych, samorządów i szkół, a nawet firm szkoleniowych, czy wydawnictw edukacyjnych. Zasugerowała również doprecyzowanie w formie kryterium dostępu, że projekt zakłada współpracę pomiędzy wskazanymi podmiotami. Następnie zwróciła uwagę na potrzebę wykorzystania doświadczeń z minionej perspektywy, mając na względzie, że niektóre projekty, jak np. akademickie centrum kreatywności w dalszym ciągu funkcjonują i warto skorzystać z ich doświadczeń. Podsumowując ponowiła pytanie w zakresie fiszek oraz zaproponowała przeniesienie kluczowych kwestii do kryteriów dostępu dla projektu.

Pani Wallis Goelen w pierwszej kolejności wyraziła uznanie w stosunku do jakości przedłożonych fiszek. Następnie wskazała, że w dalszym ciągu należy poprawić komplementarność fiszki z PO KL zwłaszcza w zakresie spójności interwencji w ramach obecnej perspektywy finansowej. Przedstawicielka Komisji zwróciła uwagę, że zgodnie z postanowieniami Umowy Partnerstwa

wszystkie projekty pozakonkursowe powinna poprzedzać ewaluacja ex ante. Wskazała, że należy stworzyć lepsze powiązania ze wskaźnikami rezultatu, nawet jeśli charakter interwencji koncentruje się na rozwoju modelów i standardów. Następnie podkreśliła, że wszystkie projekty, które opracowują nowe materiały szkoleniowe powinny koncentrować się na koncepcji otwartych zasobów edukacyjnych. Pani Goelen wskazała, że należy poprowadzić dyskusję na temat tego, jakie otwarte licencje będą wykorzystywane w projekcie i gdzie będzie publikowany materiał w formie elektronicznej. Następnie odniosła się do poszczególnych fiszek. Przy pierwszej fiszce dotyczącej opracowania narzędzi wsparcia psychologicznego wskazała, iż należy w niej opracować nie jeden lecz dwa zestawy narzędzi. Zdaniem Komisji fiszka ta nie wyjaśnia dlaczego zestawy narzędzi muszą być opracowane w dwóch różnych trybach. Co więcej, nie wskazano w niej powodu, dla którego zdecydowano o dwóch trybach selekcji projektów. W zakresie fiszki odnoszącej się do wsparcia pracowników jednostek samorządu terytorialnego (JST), Komisja nie widzi wartości dodanej tego projektu. W ocenie Komisji, należy tu skoncentrować się na rozwijaniu wsparcia, nie zaś na konkretnych modelach szkolenia JST. Pani Goelen zasugerowała, aby zaangażować JST już na poziomie rozwijania modeli i wtedy będzie można wykorzystać dotychczasowe dobre praktyki regionów w tym zakresie. Wskazała również, że powyższa kwestia w ogóle nie została przedstawiona w fiszce. Następnie stwierdziła, że mimo, iż stosowne mechanizmy odpowiedzi na potrzeby zostały już wykorzystane, to konkretne potrzeby szkoleniowe jednostek nie zostały zidentyfikowane z uwagi na fakt, że projekt musi je zidentyfikować jako jedno ze swoich zadań. Co więcej, zadała pytanie o to, czy te potrzeby w ogóle istnieją i zostały zidentyfikowane w ramach ewaluacji ex ante w tym projekcie systemowym. Pani Goelen stwierdziła, że przedmiotowa fiszka nie jest precyzyjna w zakresie rodzajów szkoleń, które mają być opracowane w projekcie i z tego względu projekt nie jest przekonujący. Następnie skierowała pytanie do MEN, w którym zapytała o diagnozę zainteresowania społeczności lokalnych poprawą usług edukacyjnych. Wskazała, iż nie jest jasne jakie rezultaty i produkty minionej perspektywy będą wykorzystane, i jak projekt wykorzysta doświadczenie z realizacji wcześniejszych projektów. Ponadto, spytała o powiązanie między wskaźnikiem rezultatu w Programie Operacyjnym, do którego ma się przyczynić projekt i jaka jest logika interwencji. Następnie pani Goelen nawiązała do fiszki odnoszącej się do zwiększenia efektywności trenerów w rozwoju kluczowych kompetencji. Wskazała, że podział między działaniami w projekcie nie został prawidłowo zaprezentowany. Ponadto poprosiła o wyjaśnienie powodu, dla którego wskaźnik został obniżony i nie jest związany z jakąkolwiek zmianą w budżecie. W zakresie ostatniej fiszki, tj. tworzenia szkół ćwiczeń, wskazała na konieczność wyjaśnienia sposobu, w jaki projekt będzie korzystał z doświadczeń poprzednich projektów tak, aby można było uzasadnić znaczne zwiększenie budżetu projektu.

Pan Piotr Krasuski w pierwszej kolejności odniósł się do wypowiedzi pani Małgorzaty Lelińskiej. Stwierdził, że nie ma potrzeby formułowania pewnych warunków realizacji projektów pozakonkursowych w postaci kryteriów dostępu, ponieważ po akceptacji przez Komitet Rocznych Planów Działania, w tym również fiszek, IZ je zatwierdza i włącza do Szczegółowego Opisu Osi Priorytetowych (SZOOP). Z uwagi na fakt, że fiszki stają się częścią SZOOP ma tu zastosowanie tzw. kryterium zgodności z SZOOP, tj. instytucja oceniająca projekt musi zapewnić pełną zgodność co do rezultatów, budżetu, wskaźników oraz zasad realizacji. Jedyne dopuszczane przez IZ odstępstwa zostały również ujęte w SZOOP. Nie mogą one zaistnieć na etapie akceptacji wniosku o dofinansowanie, a dopiero na etapie realizacji projektu. Mogą to być odchylenia wskaźnikowe oraz budżetowe w zakresie do 10%. W przypadku większych odchyleń konieczna jest zgoda IZ oraz Komitetu. Reasumując, wszystko co jest zapisane w fiszkach musi zostać zapewnione w trakcie realizacji projektu, nawet jeśli nie zostało sformułowane jako kryterium. Następnie pan Krasuski odniósł się do pytania Komisji związanego z monopolem kompetencyjnym. Wskazał, że IZ działając na podstawie Umowy Partnerstwa, Programu Operacyjnego oraz ustawy o zasadach realizacji programów operacyjnych na lata 2014-2020 bardzo szczegółowo na etapie przygotowania SZOOP sprawdza prawną właściwość i wyłączność danej instytucji do zrealizowania danego zadania w trybie pozakonkursowym. Stwierdził również, że w opinii IZ, na podstawie art. 77 pkt a ustawy o systemie

oświaty, taka właściwość została spełniona. Tym samym, zarówno monopol kompetencyjny, jak i przesłanki wynikające z trzech ww. dokumentów zostały spełnione.

Pan Paweł Chorąży zauważył, że na większość zgłoszonych uwag odpowiedzi zostały udzielone na piśmie. Następnie sprostował, że budżet projektu nie był wcześniej zwiększany na poprzednich etapach oraz przekazał głos panu Bogdanowi Bieńkowi.

Pan Bogdan Bieniek (Związek Miast Polskich), nawiązując do fiszki odnoszącej się do szkolenia kadry kierowniczej JST wyjaśnił, że wskazana fiszka ma bezpośredni związek z kompetencjami uczniów ponieważ trudno powiedzieć, że kadra zarządzająca nie ma wpływu na jakość pracy szkoły. Wskazał przy tym, że w trakcie ostatnich wyborów samorządowych ponad 30% wójtów, burmistrzów i prezydentów przestała pełnić swoje funkcje. Na ich miejsce przyszli nowi ludzie, którzy nie są przygotowani do nadzorowania oświaty. Podkreślił przy tym, że to wójt, burmistrz i starosta zatwierdzają najważniejsze dokumenty dot. szkoły, czyli arkusz administracyjny, w którym zapisany jest plan pracy szkoły na cały rok i że to oni decydują dla kogo organizowane są zajęcia dodatkowe w szkołach. Tym samym jeszcze raz podkreślił, że zarządzający mają wpływ na jakość oświaty. Następnie wyjaśnił, że pomiędzy zarządzającymi, a dyrektorem szkoły często nie ma pozytywnej współpracy, gdyż obie strony nie potrafią się ze sobą porozumieć. Konkludując stwierdził, że wskazana fiszka stanowi próbę wyjścia w kierunku podniesienia jakości systemu oświaty poprzez podniesienie wiedzy zarządzających po to, aby efekty pracy w szkole były lepsze.

Pan Paweł Chorąży podsumowując dotychczasowe wypowiedzi stwierdził, że fiszki zostały zmienione zgodnie z dotychczas zgłaszanymi uwagami, zaś prowadzone dyskusje dotyczą tych samych kwestii. Następnie stwierdził, że na zadane przez Komisję pytania odpowiedzi zostały już udzielone na piśmie i wyraził nadzieję, że zgromadzeni się z nimi zapoznali. W związku z powyższym, jak również z uwagi na fakt, iż żaden z członków Komitetu nie zgłosił żadnego wniosku formalnego, przewodniczący zaproponował, aby przejść do procedury głosowania.

Pani Wallis Goelen w drodze krótkiego podsumowania zauważyła, że mimo iż fiszki, do których zamierza się odnieść są dużo lepsze niż były, to wciąż pozostają punkty i pytania podniesione przez Komisję, wymagające wyjaśnienia. Następnie wskazała, że chodzi m.in. o nowe modyfikacje, tj. odpowiedź na pytanie, które Komisja przekazała na piśmie 2 dni temu, a na które wczoraj wieczorem otrzymała odpowiedź. Pani Goelen wskazała, że Komisja podzieliła się z członkami Komitetu swoimi obawami, nie zniechęca do głosowania, jednakże podkreśla, że omawiane fiszki mają wiele słabości, w szczególności fiszka nr 2. Konkludując przedstawicielka Komisji zaapelowała o rozwagę w głosowaniu gdyż ostatecznie odpowiedzialność za dokonany wybór spocznie na barkach głosujących.

Pan Paweł Chorąży podkreślił, że skoro Komisja ma wątpliwości w zakresie omawianych fiszek, członkowie Komitetu powinni zastanowić się nad tym, czy je podzielają. Następnie przewodniczący zaproponował przejście do procedury głosowania nad każdym z projektów oddzielnie. Jako pierwszą pod głosowanie poddano fiszkę projektu pt. „Opracowanie instrumentów do prowadzenia diagnozy psychologiczno-pedagogicznej". W głosowaniu wzięło udział 38 osób, z czego 32 osoby były za przyjęciem fiszki, 2 osoby były za jej odrzuceniem, natomiast 4 osoby wstrzymały się od głosu. Tym samym, kryteria dla tego projektu zostały rekomendowane do zatwierdzenia. Druga poddana pod głosowanie fiszka dotyczyła projektu pt. „Wsparcie kadry jednostek samorządu terytorialnego w zarządzaniu oświatą ukierunkowaną na rozwój szkół i kompetencji kluczowych uczniów". W głosowaniu wzięło udział 38 osób, z czego 27 osób było za przyjęciem fiszki, 4 osoby były za jej odrzuceniem, natomiast 7 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym, również kryteria dla tego projektu zostały rekomendowane do zatwierdzenia. Kolejna poddana pod głosowanie fiszka dotyczyła projektu pt. „Zwiększenie skuteczności działań pracowników systemu wspomagania i trenerów w zakresie kształcenia u uczniów kompetencji kluczowych". W głosowaniu wzięło udział 37 osób, z czego 26 osób było za przyjęciem fiszki, 4 osoby były za jej odrzuceniem, natomiast 7 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym, kryteria dla kolejnego projektu zostały przyjęte

i rekomendowane do zatwierdzenia. Ostatnia fiszka dotyczyła projektu pt. „Wspieranie tworzenia szkół ćwiczeń". W głosowaniu wzięło udział 36 osób, z czego 25 osób było za przyjęciem fiszki, 4 osoby były za jej odrzuceniem, natomiast 7 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym, kryteria dla fiszki ostatniego projektu zostały przyjęte i rekomendowane do zatwierdzenia. Następnie przewodniczący zaprosił wszystkich na obiad i poprosił o punktualne zjawienie się po przerwie.

Pan Paweł Chorąży powitał zgromadzonych po przerwie i oddał głos pani Monice Groszkowskiej - Zastępcy Dyrektora Departamentu EFS.

Pani Monika Groszkowska (DZF, MIiR) przedstawiła prezentację dotyczącą zmian w Rocznym Planie Działania na rok 2015 w zakresie Działania 4.1 - innowacji społecznych w schemacie makro (prezentacja stanowi załącznik nr 4 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży podziękował pani Groszkowskiej za prezentację i potwierdził, że omawiany konkurs jest pilotażem nowego podejścia do projektów makroinnowacyjnych. Wskazał, że projekty testujące innowacje nie miały wcześniej wbudowanego mechanizmu wewnętrznej walidacji, który wykazywałby już po pierwszym etapie, że projekt się nie sprawdza. Z tego względu podzielono przedsięwzięcia na dwa etapy. Pierwszy etap polega na zaprezentowaniu koncepcji i ich walidacji. W drugim etapie na dzień dzisiejszy nie ma jeszcze kryteriów, natomiast będą co najmniej dwa ograniczające drugi konkurs jedynie do tych wnioskodawców, którzy przeszli pomyślnie pierwszy etap. Drugi etap ma na celu wykazanie rezultatu lub produktu projektu związanego z zawiązanym partnerstwem, co do pewnego stopnia upodabnia ten projekt do interwencji Inicjatywy Wspólnotowej EQUAL. Następnie przewodniczący zaznaczył, że w ostatnim czasie prowadzono konsultacje zarówno ze środowiskiem naukowym, jak i akademickim zaangażowanym w deinstytucjonalizację, w wyniku których wprowadzono korekty w kryteriach. Do głównych zmian zaliczono przesunięcie do regulaminu wymogów związanych ze standardem realizacji przedsięwzięcia. Wskazane projekty mają dać produkt, który obejmie konkretne parametry. Nie bez znaczenia pozostaje również długość projektu. Przewodniczący wskazał, że na etapie konsultacji społecznych pojawiły się głosy zarówno za rezygnacją z pierwszego etapu, jak i za jego wydłużeniem. Propozycją IZ jest w tej sytuacji, aby projekt trwał maksymalnie 4 miesiące, gdyż jest to projekt mały. Następnie wskazał, że szacowana kwota ryczałtowa wynosi nie więcej niż 100 tys. zł. Projekt powinien obejmować dopracowanie koncepcji, zawiązanie partnerstwa i przygotowanie raportu, który byłby podstawą do walidowania wykonalności tego modelu na kolejnym etapie, również pod kątem możliwości jego wdrożenia do głównego nurtu. Przewodniczący wskazał, że IZ w uzasadnionych przypadkach dopuszcza możliwość wydłużenia projektu do 6 miesięcy, jednakże na poziomie składania wniosków wszystkie projekty powinny kończyć się po 4 miesiącach. Jednocześnie zasygnalizował, że IZ zależy na tym, aby drugi etap rozpocząć na początku przyszłego roku. Następnie zwrócił uwagę na wymóg, zgodnie z którym beneficjentem może być podmiot posiadający 3-letnie doświadczenie w usługach zdrowotnych lub społecznych, kto posiada już grupę osób/ podmiotów z którymi współpracuje lub wykorzysta potencjał partnerów.

Pani Sylwia Wójcik (Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego) zapytała o możliwość poszerzenia projektu o komponent aktywizacji zawodowej. Uzasadniła, że grupa docelowa będzie w wieku aktywności zawodowej i gdyby narzędzie zawierało taki element to można by je wdrożyć w regionach. Podkreśliła przy tym, że tego typu rozwiązań brakuje w Polsce, a są one pomyślnie stosowane za granicą. Konkludując wskazała, że wypracowanie narzędzia łączącego usługę społeczną lub zdrowotną z aktywizacją zawodową wpłynie pozytywnie na trwałość rozwiązań.

Pani Elżbieta Wielg (NSZZ Solidarność) zapytała o sposób oceny trzeciego kryterium merytorycznego, stopnia innowacyjności proponowanego modelu. Czy do wskazanego kryterium zostały opracowane podkryteria wskazujące, że do danego stopnia innowacyjności przypisana została dana wartość punktowa.

Pan Bogdan Bieniek (Związek Miast Polskich) zapytał, czy wnioskodawcami mogą być Miejskie Ośrodki Pomocy Społecznej (MOPS) i Powiatowe Centra Pomocy Rodzinie (PCPR) oraz czy przewidywana jest długość trwania drugiego etapu.

Pan Paweł Chorąży wskazał, że MOPS i PCPR, o ile realizują usługi społeczne, mogą również być wnioskodawcami. Zauważył przy tym, że jednym z elementów jest ocena całości partnerstwa, co odnosi się również do pytania o model aktywizacji zawodowej. Następnie stwierdził, że IZ ocenia kompleksowość proponowanych rozwiązań i zakłada uniknięcie określania zbyt wielu parametrów, gdyż powoduje to, że instytucja, która zamawia innowacje przejmuje rolę innowatora. Przewodniczący stwierdził, że IZ celowo nie wpisała modelu aktywizacji zawodowej, co nie oznacza, że nie jest on możliwy do wskazania. Jego zdaniem, wszystko zależy od proponowanego modelu i jego kompleksowości. Po drugie, w kwestii oceny stopnia innowacyjności modelu, przewodniczący zauważył, że IZ nie dysponuje metodologią przyznawania punktacji za dany poziom innowacyjności projektu, gdyż w sytuacji, w której taka punktacja by istniała projekt nie byłby projektem innowacyjnym. Patrząc na sam poziom innowacyjności modelu należałoby go odnieść również do modeli funkcjonujących w innych krajach tak, aby wskazać, na ile jest on kompleksowy jeżeli chodzi o funkcjonowanie po zakończeniu realizacji projektów oraz kwestie związane z grupą docelową. Następnie podkreślił, że udzielane odpowiedzi są nieostre ze względu na to, że jest to konkurs innowacyjny, co powoduje, że z założenia wszystkie rozwiązania nie są znane. Wskazał również, że konkurs będzie oceniany w oparciu o doświadczenia ekspertów aktywnych w tej dziedzinie. Podkreślił przy tym, że IZ zdaje sobie sprawę z tego, że kryterium jest do pewnego stopnia nieparametryzowalne na etapie oceny, ale celem jest wybieranie oryginalnych projektów. Następnie przewodniczący odniósł się do założeń związanych z realizacją drugiego etapu. Wskazał, że efektem etapu pierwszego ma być wypracowanie założeń do etapu drugiego. W etapie drugim natomiast, model wypracowany i pozytywnie zwalidowany na etapie wcześniejszym ma stanowić podstawę do wypracowania i testowania koncepcji. Etap drugi, w ocenie IZ, ma trwać mniej więcej 24 do 36 miesięcy, a więc ma być zdecydowanie dłuższy niż etap pierwszy. Podsumowując dotychczasową wypowiedź przewodniczący wskazał, że pierwszy projekt ma wypracować założenia i rekomendacje, które drugi projekt będzie już wdrażał.

Pani Monika Groszkowska (DZF, MIiR) uzupełniając wypowiedź przedmówcy wskazała, że każdy podmiot prowadzący usługi społeczne może stać się beneficjentem, jednakże powinien najpierw zastanowić się nad tym, czy jest w stanie wypracować model, którego będzie się od niego oczekiwało i czy będzie w stanie przejść walidację grupy sterującej. Następnie zasugerowała, że być może ww. podmioty powinny już na etapie aplikowania do pierwszego konkursu występować w partnerstwie.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) nawiązując do kwestii oceny projektów poprosiła o wyjaśnienie, czy projekty te będą oceniane indywidualnie, czy też porównywane między sobą.

Pani Monika Groszkowska odpowiadając na postawione pytanie wskazała, iż nie ma możliwości stworzenia panelu eksperckiego i porównywania wszystkich projektów. Zaznaczyła przy tym, że kryterium innowacyjności będzie oceniane w kontekście innych kryteriów w projekcie. Następnie podkreśliła wagę kryterium kompleksowości, twierdząc, że im bardziej kompleksowy będzie projekt, tym bardziej będzie on innowacyjny (z założenia) i będzie się to wiązało z wyższą punktacją za innowacje. Jednocześnie zaznaczyła, iż ww. kryterium należy czytać w kontekście pozostałych kryteriów, w celu uniknięcia zbytniego uproszczenia tematu.

Pan Paweł Chorąży podkreślił, że pierwszy etap oceny nie zakłada oceny strategicznej, gdyż w pewnym sensie będzie ona miała miejsce na końcu pierwszego etapu poprzez zwalidowanie produktu jakim jest strategia deinstytucjonalizacji, która zostanie zarekomendowana do etapu drugiego. Na dzień dzisiejszy sposób walidacji nie jest znany, jednakże w przypadku makoroinnowacji zakłada się, że selekcja nie będzie zbyt duża, żeby projekty miały możliwość przejścia do drugiego etapu. Przewodniczący zwrócił uwagę, że sytuacja w Polsce jest stosunkowo złożona, to znaczy, że nie istnieje punkt startowy dla wszystkich, a system posiada pewne elementy zdeinstytucjonalizowane.

Co więcej, zauważył, że w systemie brakuje rozwiązań prewencyjnych. Konkludując wskazał, że celem konkursu jest wypracowanie modeli dostosowanych do zróżnicowanych sytuacji. Następnie przekazał głos pani Wallis Goelen.

Pani Wallis Goelen pogratulowała IZ tego projektu. Następnie wskazała, że pan Jarosław Hawrysz chciałby zaprezentować propozycję w zakresie kryteriów strategicznych oraz sposobu wyboru projektów z zakresu makroinnowacji.

Pan Jarosław Hawrysz (KE) zaproponował dodanie kryterium dostępu, które wskazałoby, że rezultatem modelu, który powstanie w ramach projektu będzie wypracowanie m.in. konkretnej propozycji modyfikacji istniejącego prawa lub procedury wdrożenia lub praktyki, którą stosuje się w obszarze zdrowia psychicznego. Następnie wskazał, że w zakresie kryterium nr 5 mówiącego o uwzględnieniu założeń Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego, Komisja sugeruje uwzględnienie również doświadczeń oraz wniosków z wdrażania tego programu, gdyż nie wykazał się on dużą skutecznością oraz dobrym funkcjonowaniem. Pan Hawrysz stwierdził, że wypracowane modele powinny zakładać regularny i szczegółowy monitoring kosztów, które będą powstawały na etapie testowania i wdrażania modeli, tak aby uwzględniały one aspekt kosztowy również wtedy, gdy model będzie mógł znaleźć zastosowanie w praktyce. Podkreślił przy tym, że dane nt. utrzymania zdrowia psychicznego w Polsce są dosyć skąpe. Kolejną poruszoną kwestią było to, aby model uwzględniał elementy podnoszenia edukacji i promocji, które będą zwiększały wiedzę nt. zdrowia psychicznego zarówno wśród obywateli, jak i personelu medycznego, który na co dzień nie ma styczności z praktyką. Następnie pan Hawrysz wskazał, że model powinien przewidywać elementy prewencji, wczesnego wykrywania chorób psychicznych oraz wykorzystywać dostępne dane epidemiologiczne lub precyzować potrzeby w zakresie ich wspierania. Konkludując przedstawiciel Komisji zapytał, jakie podmioty będą członkami grupy sterującej w tym projekcie.

Pan Paweł Chorąży odpowiadając na pytanie o interesariuszy projektu wskazał, że przeprowadzona diagnoza wskazała, że na poziomie makro potrzebny będzie „właściciel" problemu, tutaj zaś mamy do czynienia z dwoma właścicielami problemu, którzy siebie nie widzą, tj. minister właściwy ds. zdrowia i minister właściwy ds. pomocy społecznej. Następnie wyjaśnił, że w Komitecie Sterującym poza instytucją organizującą konkurs ma uczestniczyć możliwie szerokie spektrum interesariuszy, zarówno tych z administracji, jak i spoza administracji (a więc także organizacji zrzeszających pacjentów i dostawców usług), którzy mają coś do powiedzenia w tym obszarze. Komitet Sterujący ma pełnić rolę forum dialogu z podmiotami, beneficjentami, którzy będą realizowali makroinnowacje tak, aby poznali oni oczekiwania instytucji, jak również wymieniali się doświadczeniami. Następnie przewodniczący odniósł się do Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego sugerując, że gdyby ww. program przyniósł założone efekty to IZ nie ogłaszałaby konkursu w ww. zakresie. Tym samym, przedmiotowy konkurs w swoich założeniach odniósł się do efektów i doświadczeń ww. programu. Ponadto, w swej wypowiedzi przewodniczący wskazał, że analiza kosztowa rekomendowana przez Komisję została przewidziana w drugim etapie wdrażania. Następnie odnosząc się do kwestii związanej z prewencją wskazał, że powyższe związane jest z omawianą wcześniej oceną kompleksowości modelu na pierwszym etapie wyboru projektów.

Pani Monika Groszkowska wyraziła opinię, że propozycje zmian legislacyjnych nie powinny być efektem projektu na pierwszym etapie. Podkreśliła przy tym, że kryterium nr 5, w którym oceniana jest analiza uwarunkowań zewnętrznych, w tym pewnych barier prawnych, które uniemożliwiają deinstytucjonalizację oraz propozycje zmian w przepisach, jest oceniane i punktowane na etapie oceny merytorycznej. Jednocześnie wskazała, że na etapie tworzenia modelu nie jest możliwe wskazanie konkretnych zmian w przepisach.

Pani Wallis Goelen uściśliła, iż Komisji nie chodzi o wskazanie na tym etapie konkretnych zmian lecz o otwarcie dyskusji na ich temat. Stwierdziła również, że głównym celem realizacji projektów nie jest jedynie zmiana ustawodawstwa, ale także przyjęcie nowych praktyk, procedur w zakresie doradzania ludziom z problemami psychicznymi.

Pan Paweł Chorąży podsumowując dotychczasową dyskusję wskazał, że zawarta w kryterium 5 analiza uwarunkowań stanowi podstawę do wypracowania i testowania modelu. Nie można zatem na etapie raportu prosić o propozycje zmian w stosunku do problemów jeszcze nie zdiagnozowanych. Dopiero rezultaty drugiego etapu umożliwią wypracowanie konkretnych propozycji zmian prawnych.

Pan Bogdan Bieniek (Związek Miast Polskich) zapytał, czy pozostałe tematy na projekty makroinnowacyjne będą w bieżącym roku omawiane oraz czy planowane jest późniejsze spotkanie robocze w tym zakresie.

Pan Paweł Chorąży odpowiadając na zadane pytanie stwierdził, że do zasygnalizowanego tematu, podobnie jak do kwestii związanych z uchodźcami, powróci w drugim dniu posiedzenia przy omawianiu Rocznych Planów Działania na 2016 r. Następnie, z uwagi na brak pytań w zakresie zaprezentowanych kryteriów, zaproponował przejście do procedury głosowania nad przyjęciem uchwały dotyczącej zatwierdzenia zmian w Rocznym Planie Działania na 2015 rok dla IV Osi Priorytetowej PO WER przygotowanym przez Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju. W głosowaniu wzięło udział 36 osób, z czego 29 osób było za przyjęciem uchwały, 7 osób wstrzymało się od głosu. Tym samym uchwała została podjęta. Wracając do kwestii uchodźców, przewodniczący stwierdził, że IZ rozważa , czy w trybie nadzwyczajnym nie przygotować specjalnej ścieżki konkursu w tym obszarze. W takiej sytuacji dyskusja na powyższy temat zostałaby przeniesiona na inne forum. Jednocześnie przewodniczący podkreślił, że istnieje możliwość zaproponowania dodatkowego konkursu w tym zakresie w listopadzie, gdyż IZ miała w założeniach na ten rok zaplanowane dwa tematy na makroinnowacje w tym obszarze.

Pani Wallis Goelen zasugerowała, że listopad może być terminem zbyt odległym, gdyż Komisja przedstawi swoje propozycje dla uchodźców w najbliższym czasie. Tym samym, uznała, że jeśli taki projekt miałby pomóc grupie docelowej należałoby go znacząco przyspieszyć.

Pan Paweł Chorąży stwierdził, że mając na względzie całą procedurę, proponowana ścieżka jest niezwykle szybka. Wspomniał, że następne spotkanie Komitetu zostało zaplanowane w terminie 24-25.11.2015 r., natomiast bez ww. spotkania, na którym rozważano by przyjęcie kryteriów, nie można nic uruchomić. Przewodniczący podkreślił przy tym, że sama praca nad kryteriami, dyskusje i konsultacje zajmują sporo czasu i termin dwumiesięczny jest terminem realistycznym.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) zauważyła, że rolą konkursu w omawianym obszarze miałoby być wypracowanie rozwiązań strategicznych, nie zaś interwencja bieżąca. Z tego względu termin dwumiesięczny na podjęcie działań jest i tak dosyć krótki. Następnie wskazała, że Komitet zdecydowanie powinien zająć się tematem uchodźców, jednakże bieżące problemy powinny być rozwiązywane na innym poziomie.

Pan Paweł Choraży poprosił o uściślenie, czy tocząca się dyskusja zobowiązuje IZ do opracowania do czasu kolejnego Komitetu propozycji, które zostaną przedstawione do przyjęcia podczas kolejnego posiedzenia.

Pani Wallis Goelen stwierdziła, że rozumie strategiczny charakter proponowanych rozwiązań jednakże uprzedza, że temat bieżącej interwencji na pewno powróci. Następnie wskazała, że IZ nie musi przygotowywać propozycji na kolejne spotkanie Komitetu, jednakże kwestia krótkookresowych rozwiązań związanych z uchodźcami powróci w trakcie spotkania 25.09.2015 r. w Brukseli.

Pan Paweł Choraży ponownie wskazał na ograniczenia spowalniające tempo interwencji i zaproponował przejść do kolejnego punktu obrad.

3. **Prezentacja wyników badań ewaluacyjnych dotyczących oceny ex ante instrumentów finansowych (*Ocena ex ante instrumentów finansowych w zakresie wsparcia podmiotów ekonomii społecznej*, *Ocena ex ante ryzyka dla zastosowania instrumentów finansowych o charakterze gwarancyjnym oferowanych podmiotom ekonomii społecznej w ramach PO WER*)**

Pan Piotr Stronkowski (Konsorcjum: Fundacja Naukowa IBS oraz Coffey International Development) zaprezentował wyniki badania ewaluacyjnego pt. „Ocena ex ante instrumentów finansowych w zakresie wsparcia podmiotów ekonomii społecznej" (prezentacja stanowi załącznik nr 5 do protokołu).

Pan Jan Szczucki (PAG Uniconsult Sp. z o.o.) wraz z **panem Piotrem Stronkowskim** zaprezentowali wyniki badania ewaluacyjnego pt. „Ocena ex ante ryzyka dla zastosowania instrumentów finansowych o charakterze gwarancyjnym oferowanych podmiotom ekonomii społecznej w ramach PO WER" (prezentacja stanowi załącznik nr 6 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) podziękował za prezentacje i zaproponował, aby z uwagi na konieczność zakończenia spotkania zgodnie z planem przełożyć dyskusję na temat instrumentów finansowych na następny dzień. Następnie poprosił o zadawanie pytań ewaluatorom do przedstawionych badań.

Pan Arkadiusz Lewicki (Związek Banków Polskich) wskazał, że z uwagi na brak czasu swój komentarz przełoży na kolejny dzień.

Pan Paweł Chorąży przekazał głos panu Jarosławowi Hawryszowi.

Pan Jarosław Hawrysz (KE) zapytał, czy w trakcie badania oceniono rolę Banku Gospodarstwa Krajowego (BGK) w całym systemie i jaka była wartość dodana uczestnictwa BGK jako ogniwa pośredniego w całym systemie wsparcia.

Pan Jan Szczucki wyjaśnił, że rola BGK w całym systemie nie była badana, gdyż nie było to przedmiotem ewaluacji. Wskazał przy tym, że propozycja, aby to BGK zajmowała się instrumentami finansowymi, wynika z trzech powodów. Po pierwsze, BGK jest wpisane w krajowym programie rozwoju ekonomii społecznej. Po drugie, BGK jest instytucją rozpoznawalną przez banki, do której banki mają zaufanie, i z którą chętniej współpracują. Zdaniem prelegenta na polskim rynku raczej nie istnieje inny bank, który podjąłby się takiej roli. Po trzecie, poręczenia BGK są najwyżej wyceniane, co powoduje, że z punktu widzenia banków, są one atrakcyjne. Następnie pan Szczucki wskazał, że nie chce oceniać roli BGK, natomiast w jego opinii w sytuacji, w której inny podmiot zdecydowałby się na udzielanie tego typu poręczeń, to banki w ogóle mogłyby nie być nimi zainteresowane.

Pan Paweł Chorąży podziękował za wyjaśnienia i zaproponował przejście do prezentacji wyników kolejnego badania ewaluacyjnego.

4. Prezentacja wyników *Ewaluacji podażowego i popytowego systemu kształcenia umiejętności pracowników MŚP – na przykładzie województwa małopolskiego*.

Pani Katarzyna Zaunar (Bluehill Sp. z o.o.) zaprezentowała wyniki *„Ewaluacji podażowego i popytowego systemu kształcenia umiejętności pracowników MŚP – na przykładzie województwa małopolskiego"* (prezentacja stanowi załącznik nr 7 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) podziękował za prezentację i otworzył dyskusję przekazując głos Pani Sylwii Wójcik.

Pani Sylwia Wójcik (Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego) zwróciła uwagę, że jedna z rekomendacji wskazuje na konieczność monitorowania ceny w kontekście jej zaniżania, podczas gdy w jej opinii należy zwrócić większą uwagę na problem zawyżania cen. Następnie wyraziła obawę o to, że ceny będą zawyżane tak, aby przedsiębiorcy mogli pokrywać koszty okołoszkoleniowe (dojazdy, noclegi). Zasugerowała, aby wziąć pod uwagę możliwość ustandaryzowania takich kwestii. Następnie odnosząc się do szkoleń „szytych na miarę" zapytała, czy ww. szkolenia nie będą możliwe poprzez rejestr usług rozwojowych.

Pan Wojciech Szajnar (Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości) potwierdził, że mechanizm giełdy usług, tj. możliwość zamawiania usług „szytych na miarę" został przewidziany w Rejestrze Usług Rozwojowych.

Pan Wojciech Drabko (Krajowa Izba Gospodarcza) zapytał, czy respondenci zostali zapytani o ich potrzeby w zakresie realizacji usług rozwojowych innych niż usługa szkoleniowa.

Pani Katarzyna Zaunar wskazała, że pilotaż nie przewidywał innych usług niż usługi szkoleniowe. W związku z powyższym doświadczenia przedsiębiorców nie mogły, w jej ocenie, dotyczyć innych kwestii. Natomiast przedsiębiorców zapytano o doradztwo, korzystanie z usług doradczych w zakresie identyfikacji diagnozy potrzeb.

Pan Wojciech Drabko poprosił o rozwinięcie wypowiedzi, gdyż wcześniej wskazano, że diagnoza potrzeb szkoleniowych nie była realizowana.

Pani Katarzyna Zaunar wyjaśniła, że diagnoza potrzeb szkoleniowych jako działanie wieloetapowe była realizowana z tą różnicą, że tutaj wsparcie dotyczące szkoleń polegało na tym, że firmom pomagało się znaleźć konkretne szkolenie potrzebne z punktu widzenia przedsiębiorcy.

Pan Wojciech Drabko podsumował, że w takim razie przeprowadzenie analizy potrzeb szkoleniowych nie było celem projektu.

Pani Katarzyna Zaunar potwierdziła przypuszczenia pana Drabko. Podkreśliła przy tym, że z uwagi na wybór narzędzia komunikacji taka analiza nie była możliwa.

Pan Wojciech Drabko poprosił o informacje na temat grupy docelowej objętej pilotażem poza osobami po 50 roku życia.

Pani Katarzyna Zaunar wskazała, że o osobach po 50 roku życia mówiła jedynie w kontekście projektów konkursowych. Następnie wyjaśniła, że w pilotażu nie było ograniczeń w stosunku do grupy docelowej za wyjątkiem przynależności do MŚP z Małopolski.

Pan Wojciech Drabko dopytał, czy zatem kwestia MŚP stanowiła jedyne ograniczenie jeżeli chodzi o grupę docelową.

Pani Katarzyna Zaunar potwierdziła, że fakt przynależności do grupy MŚP z województwa małopolskiego stanowił jedyne ograniczenie w projekcie. Następnie dodała, że brak innych ograniczeń dla przedsiębiorców stanowił wartość, którą bardzo wysoko ceniono.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) zwróciła uwagę na to, że raport dotyczy systemu, który został przyjęty zanim prace nad podmiotowymi systemami finansowania w całej Polsce się rozpoczęły. Z tego względu, w jej ocenie, niektóre rekomendacje nie przystają do złożeń nowego okresu programowania. Pani Lelińska podkreśla, że część spostrzeżeń, które wynikają z przeprowadzonej ewaluacji jest trafna i cenna, jednakże nie znalazły się one w prezentacji. Następnie wskazała, że chodzi, np. o to, że przedsiębiorcy potrzebują jasnej, precyzyjnej i pełnej informacji na temat tego, jak system działa, że chcieliby mieć możliwość załatwienia wszystkiego w jednym miejscu, a jeżeli nie jest to możliwe, żeby wskazano jasno, co gdzie można załatwić. Pani Lelińska zwróciła uwagę na zastrzeżenia związane z obudowaniem systemu dokumentacją, biurokrację stanowiącą znaczące obciążenie dla realizujących pilotaż. Następnie zapytała, czy zbadano również firmy, które nie spełniły standardu, dlaczego nie weszły do systemu oraz czy standard był wykluczający. Wskazała na brak przełożenia standardu małopolskiego na odbiorców. Podkreśliła również, że nie jest do końca prawdą, że szkolenia można było wybierać dowolnie ponieważ można było wybierać szkolenia z oferty przedłożonej przez podmioty, które przeszły selekcję. Ponadto zwróciła uwagę, że to, że szkolenia były odwoływane wskazuje na to, że w konkurencyjnych warunkach jakość weryfikowana jest nie poprzez uzyskanie certyfikatu, ale poprzez każdą kolejną zrealizowaną usługę.

Pani Katarzyna Zaunar wskazała, że sama procedura aplikacji rozumiana jako warunki, które należy spełnić by móc korzystać ze szkoleń była oceniana bardzo pozytywnie. Stwierdziła również, że problemem może nie być sama liczba dokumentów lecz ich często niezrozumiały język. Podkreśliła przy tym, że na to właśnie narzekali uczestnicy pilotażu, że dokumentów jest wiele, że trzeba je

wielokrotnie powielać, i że są one często nieczytelne. Następnie zwróciła uwagę, że na podstawie pilotażu została wydana rekomendacja, zgodnie z którą na terenie jednego województwa powinien działać, w miarę możliwości, jeden operator, tak żeby przedsiębiorca nie musiał kontaktować się z wieloma podmiotami zanim otrzyma uprawnienie do zakupu, czy też wyboru szkolenia. Pani Zaunar wskazała, że w kwestii nieskrępowanego wyboru szkoleń chodziło o to, że system nie narzucał tematyki szkoleń oraz tego kto może być szkolony natomiast istotnie szkolenia były wybierane z dostępnej puli. Następnie podkreśliła, że fakt, iż projekt był pilotażem uniemożliwiał stworzenie takiego narzędzia, które pozwoliłoby na zminimalizowanie efektu odwoływania szkoleń. Jednakże w opinii pani Zaunar w momencie, w którym system będzie wdrażany w skali kraju i zostanie oparty o Rejestr Usług Rozwojowych istnieje szansa, że skala ww. problemu zostanie zmniejszona. Następnie odnosząc się do kwestii certyfikacji, pani Zaunar stwierdziła, że kwestia ta nie jest dla przedsiębiorcy kluczowa, gdyż chcąc kogoś przeszkolić przedsiębiorca przede wszystkim skupia się na tym kto szkoli i kto płaci za to szkolenie. Podsumowując swoją wypowiedź Pani Zaunar stwierdziła, że system funkcjonuje jeszcze zbyt krótko, aby przedsiębiorcy mogli jednoznacznie wskazać, czy system działa i ma przełożenie na jakość szkoleń.

Pan Andrzej Martynuska (Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie) stwierdził, że główną wadą pilotażu było to, że był to pilotaż. Wskazał, że istotnym problemem był krótki okres pilotażu wymuszony wymogami formalnymi oraz ograniczoną ilością środków, co umożliwiło scertyfikowanie jedynie 150 instytucji i wyemitowanie ograniczonej liczby bonów. Następnie wyraził swój żal w stosunku do ewaluatorów, gdyż to co zostało dopowiedziane w trakcie dyskusji nie znalazło się w treści raportu. Podkreślił również, że m.in. problem odwoływania szkoleń, czy też przygotowywania rozwiązań „szytych na miarę" prawdopodobnie zniknie w przyszłości wraz z rozwojem rynku. Następnie pan Martynuska wskazał, że większość zgłaszanych uwag można łatwo wytłumaczyć zakresem pilotażu i że nie są to wady systemu tylko pewne mankamenty, które się ujawniły ze względu na wąską skalę przedsięwzięcia. Nie zgodził się również z twierdzeniem, że certyfikacja nie jest dla przedsiębiorców ważna, ponieważ Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie spotkał się ze stwierdzeniem, że scertyfikowanie firm pod względem jakości dało przedsiębiorcom minimalną gwarancję tego, że będą to szkolenia dobre. Ponadto, pan Martynuska stwierdził, że zaobserwowana w trakcie pilotażu biurokracja wynika z faktu niedostosowania polskich przepisów o finansach publicznych i pomocy publicznej do tego typu przedsięwzięć, ale jest to problem, który można rozwiązać w drodze zmian w ustawodawstwie krajowym. Następnie poprosił panią Małgorzatę Dudziak (kierownika projektu) o krótkie odniesienie się do najważniejszych kwestii związanych z realizacją pilotażu.

Pani Małgorzata Dudziak (Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie) w pierwszej kolejności odniosła się do zwrotu środków, o którym mówił ewaluator. Wskazała, że na etapie pilotażu dokonano wyceny wartości bonu. W wartości bonu ujęto nie tylko koszty szkoleń, ale także dodatkowe koszty związane z uczestnictwem przedsiębiorcy w szkoleniu, czyli także koszty leżące po jego stronie. Stąd właśnie pojawiła się kwestia dofinansowania, które w rzeczywistości wynosiło 50% wartości bonu i dotyczyło zwrotu związanego z kosztami po stronie przedsiębiorcy. Pani Dudziak wskazała, że wytyczne MIiR wskazują wyraźnie, że koszty kwalifikowalne w tego rodzaju wsparciu dotyczą wyłącznie kosztu usługi. Z tego względu model finalny nie wlicza w wartość bonu kosztów dodatkowych tylko samą wartość szkoleń i godziny szkoleniowej. Uśredniona wartość, która wynika z pilotażu wynosi nie 90 zł, a 60 zł wiec poziom dofinansowania wynosi 30 zł, co oznacza, że żadne szkolenie nie jest darmowe. Pani Dudziak wskazała przy tym, że metodologia wyliczania może być elastyczna w zależności od tego, do czego mechanizm jest stosowany. Następnie odniosła się do kwestii szkoleń „szytych na miarę". Wskazała, że system nie ogranicza stosowania tego typu rozwiązań uzasadniając, że przedsiębiorca, który otrzymuje bony lub inne dofinansowanie w systemie popytowym może porozmawiać z firmą szkoleniową i ustalić zakres szkolenia. Ponadto zauważyła, że w trakcie pilotażu zdarzały się sytuacje, że firma szkoleniowa przygotowywała instruktaż na miejscu dla przedsiębiorcy i w ramach bonów płaciła za godziny tego szkolenia. Były to jednak sytuacje incydentalne, gdyż okres pilotażu był bardzo krótki. Następnie pani Dudziak odniosła się do kwestii odwoływania szkoleń, która jej zdaniem nie wiąże się ze standardem. Wskazała, że fakt odwoływania szkoleń jest związany

z ofertą firmy. W opinii pani Dudziak rynek szkoleń jest jak dotąd przygotowany do systemu podażowego, aby prawidłowo funkcjonował w systemie popytowym należy zmienić pewne akcenty zarządzania w firmie i działać na zasadach komercyjnych. W związku z powyższym, na początku pilotażu firmy przygotowały szeroką ofertę i z tego względu nie zawsze były w stanie znaleźć na czas odpowiednią liczbę uczestników szkoleń. Przedsiębiorcy natomiast chcieli szkolić się w danej firmie i tak powstał problem. W opinii pani Dudziak sytuacja powieli się w skali kraju i będzie się normowała do czasu aż firmy szkoleniowe dostosują swój sposób funkcjonowania do nowych warunków. Następnie wskazała, że kosztu dojazdu na szkolenie nie można uwzględnić w metodologii wyliczania wartości bonu ponieważ jest to koszt niekwalifikowalny. Ponadto wyraziła zdziwienie, iż rozważa się taką możliwość biorąc pod uwagę zastrzeżenia w stosunku do zwrotu, jaki otrzymują przedsiębiorcy za godzinę szkoleniową. Następnie odniosła się do kwestii certyfikacji wskazując, że przedsiębiorcy biorący udział w pilotażu nie musieli podejmować decyzji, czy chcą iść do firmy, która posiada certyfikat jakości, czy też nie ponieważ wszystkie firmy szkoleniowe biorące udział w pilotażu posiadały taki certyfikat i z założenia jakość została zapewniona. Natomiast zdarzały się sygnały, że podczas niektórych szkoleń poziom jakości nie był zachowany, co pokazuje, że przedsiębiorcy mają możliwość reagowania w sytuacji, gdy dane szkolenie nie spełnia ich oczekiwań. W podsumowaniu wypowiedzi, Pani Dudziak odniosła się do problemu biurokracji. Wskazała, że mechanizm docelowy został w tym względzie poprawiony, a wszystkie zbędne dokumenty wyeliminowane, natomiast to co pozostało wynika z wymogów prawodawstwa polskiego.

Pan Paweł Chorąży przekazał głos pani Wallis Goelen z Komisji Europejskiej.

Pani Wallis Goelen (KE) skierowała dwa pytania do ewaluatorki. W pierwszej kolejności zapytała o to, czy firmom szkoleniowym zaproponowano by zapłaciły za certyfikaty na większą, bardziej powszechną skalę, gdyż rejestr ma stać się rozwiązaniem powszechnym na terenie Polski. Ponadto poprosiła o wskazanie, czy ewaluator zapoznał się z przykładami dobrych praktyk jakościowych i certyfikacyjnych w innych krajach Unii, takich jak Austria, czy Szwajcaria. Następnie, przechodząc do standardów jakości, które zostały opracowane przez województwo małopolskie poprosiła o wskazanie przez ewaluatora, czy zbadał zakres w jakim standardy jakości mogłyby zostać bezpośrednio zaimplementowane do nowego rejestru.

Pani Joanna Godrecka-Bareau (KE) poprosiła o wyjaśnienie wniosków końcowych z ewaluacji odnoszących się do certyfikacji, gdyż nie jest dla niej jasne, jak można twierdzić, że kwestia certyfikacji nie jest ważna dla przedsiębiorców w obliczu tego, że z treści samego raportu wynika, że 60% z nich wskazuje na to, że jest to element z ich punktu widzenia istotny.

Pan Paweł Chorąży przed serią odpowiedzi ze strony ewaluatorki poprosił o zabranie głosu pana Andrzeja Stępnikowskiego.

Pan Andrzej Stępnikowski (Związek Rzemiosła Polskiego) pierwsze pytanie skierował do ewaluatorki, prosząc o przedstawienie argumentacji przemawiającej za tym, żeby włączyć Krajowy Fundusz Szkoleniowy do Rejestru Usług Rozwojowych. Następnie poprosił o zabranie głosu przedstawicieli Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Krakowie w zakresie oceny tego pomysłu oraz wskazanie jego przełożenia na pozytywne efekty.

Pan Paweł Chorąży poprosił o zabranie głosu przedstawiciela Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Krakowie.

Pan Andrzej Martynuska odpowiadając na pytanie pana Stępnikowskiego stwierdził, że podjęto próbę wprowadzenia bonów do Krajowego Funduszu Szkoleniowego jednakże z uwagi na przeszkodę prawną wynikającą z ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie było to możliwe. Stwierdził również, że możliwość zastosowania takiego rozwiązania byłaby niezwykle korzystna z punktu widzenia podniesienia jakości szkoleń oraz utrzymania ich ceny rynkowej. Konkludując pan Martynuska stwierdził, że Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie jest za wprowadzeniem wskazanego

mechanizmu do rejestru, wskazując przy tym, że nie będzie to możliwe do czasu wprowadzenia stosownych zmian w ustawodawstwie.

Pani Katarzyna Zaunar we wstępie do swojej wypowiedzi wskazała, że w raporcie wielokrotnie podkreślano, że realizowany projekt był pilotażem. Należało wykazać jakie były zaobserwowane ograniczenia natomiast, że nie zawsze wyraźnie podkreślano z czego one wynikają. Następnie odniosła się do kwestii certyfikacji oraz przełożenia standardów małopolskich do rejestru usług rozwojowych wskazując przy tym, że przedmiotem ewaluacji był pilotaż, a nie Rejestr Usług Rozwojowych. Tym samym, zaprezentowane rekomendacje były realizowane w takim zakresie, w jakim dotyczyły one pytań badawczych postawionych przez zleceniodawcę. Z tego względu kwestia odpłatności za certyfikację nie podlegała analizie. Ponadto, pani Zaunar wskazała, że system małopolski, z uwagi na jego wysoką ocenę warto by było ewentualnie przenieść lub uwzględnić niektóre jego elementy w Rejestrze Usług Rozwojowych. Jednocześnie podkreśliła, że rekomendacja w tym zakresie zakłada, żeby odbyło się to ewentualnie po przeglądzie rejestru, gdyż rejestr na dzień dzisiejszy jeszcze nie ruszył i trudno przewidzieć jak będzie działał. Ponadto pani Zaunar sprostowała swoją wypowiedź w zakresie certyfikacji twierdząc, iż nie był to element nieistotny dla przedsiębiorców, a jedynie, że była to kwestia drugorzędna, gdyż przedsiębiorcy najczęściej zwracali uwagę na to kto w danej firmie prowadzi szkolenie. Następnie odnosząc się do pytania związanego z Krajowym Funduszem Szkoleniowym wskazała, że rekomendacja sugerująca włączenie go do Rejestru Usług Rozwojowych wynika z kilku przesłanek. Po pierwsze, jeżeli zakładamy, że jednym z gwarantów systemu jakości ma być fakt, że firma szkoleniowa świadcząca swoje usługi jest firmą, która podlega certyfikacji to ta propozycja wynikała z faktu, że to są również środki publiczne. Tym samym, jeżeli Rejestr ma pełnić funkcję gwarantowania wysokiej jakości szkoleń, to warto rozważyć możliwość rozszerzenia go poza te działania, dla których jest dzisiaj przeznaczony. Po drugie, powodem może być kwestia konkurowania między sobą dwóch systemów z uwagi na to, że jeden wymaga współpłacenia, a drugi może go nie wymagać, a przynajmniej stwarza taką możliwość. Po trzecie, przedsiębiorcy cenią sobie pewne rozwiązania i z ich punktu widzenia im mniej komplikacji, tym lepiej, a istnienie wielu różnych systemów powoduje większy poziom komplikacji, ponieważ muszą zapoznawać się z różnymi warunkami dostępu do środków publicznych, a często nie rozróżniają nawet, czy dane szkolenie jest współfinansowane z funduszy unijnych, czy np. z funduszu pracy.

Pan Wojciech Drabko zauważył, że w kwestii odwoływania szkoleń oraz szkoleń „szytych na miarę", to po prostu w ten sposób funkcjonuje rynek komercyjny. Na rynku komercyjnym odwołuje się szkolenia i gdyby firmy szkoleniowe miały po 5 szkoleń w ofercie i nie wprowadzały żadnych nowości istniałaby szansa, że szkolenia nie będą odwoływane, ale w związku z tym, że jest inaczej, to jest to normalna praktyka. Następnie wskazał, że szkolenia „szyte na miarę" dla firm małych i mikro nie mają zastosowania ponieważ szkolenie to wymaga zaangażowania 5-12 osób w jednym dniu na jedno szkolenie, co w przypadku mniejszych firm oznaczałoby zamknięcie firmy. Następnie pan Drabko odniósł się do przełożenia standardu szkoleniowego na Rejestr Usług Rozwojowych. Wskazał, iż jest on standardem wybranym do wąskiej gamy usług szkoleniowych. Usługi te rozumiane są w sposób klasyczny, zaś Rejestr Usług Rozwojowych i cały system, który ma być realizowany w ramach systemów podmiotowych, mówi nie tylko o szkoleniach, ale także o różnego rodzaju doradztwie, coachingu, mentoringu, e-learningu itp. Pan Drabko wyjaśnił, że oba systemy wyglądają, tak jak wyglądają z uwagi na to, że gdyby zaszła potrzeba opracowania dla każdego rodzaju usługi takiego standardu, jak zrobiła to Małopolska, to należałoby dla każdego rodzaju usługi wykonać taką samą pracę, co zajęłoby prawdopodobnie 2-3 lata dla każdego rodzaju usługi, gdyż wymagania dotyczące szkoleń są zupełnie inne w przypadku szkoleń e-learnigowych.

Pan Paweł Chorąży podsumowując dyskusję wskazał, że jeżeli z wyników ewaluacji nie wszyscy są zadowoleni to oznacza, że ewaluator zobaczył, to co miał zobaczyć. Stwierdził również, że gdyby wszyscy zgadzali się z wynikami ewaluacji oznaczałoby to, że ewaluator nie wykonał dobrze swojej pracy. Następnie zauważył, że ewaluacja jest narzędziem wspomagającym, wskazującym pewne rekomendacje, które nie zawsze trzeba przyjmować. Konkludując przewodniczący podziękował

prelegentom za prezentacje, uczestnikom spotkania za ożywioną dyskusję i komentarze oraz zamknął pierwszy dzień posiedzenia.

II dzień posiedzenia – środa, 9 września 2015 r.

5. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania IV Osi PO WER w 2016 r.

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) rozpoczął drugi dzień posiedzenia. Poinformował, że podczas spotkania zostaną przedstawione członkom Komitetu założenia do nowych planów działań na 2016 r. Jednocześnie podkreślił, iż są to plany przesłane przez poszczególne instytucje i nie były jeszcze weryfikowane przez Instytucję Zarządzającą. Pan Chorąży zaproponował, aby podczas dyskusji członkowie zgłaszali uwagi zasadnicze do omawianych planów działań oraz zwrócił się z prośbą, aby uwagi szczegółowe przesłali do Instytucji Zarządzającej w formie pisemnej w ciągu 10 dni roboczych. Uwagi pisemne będą podstawą do korekty rocznych planów działań (RPD) i dyskusji na warsztatach. Pan Chorąży podkreślił, iż należy dopracować RPD w taki sposób, aby mogły zostać przyjęte na kolejnym posiedzeniu Komitetu Monitorującego, które odbędzie się w dniach 24-25 listopada w Krakowie.

Pani Dominika Tadla (DZF, MIiR) przedstawiła główne założenia dotyczące wdrażania Osi IV PO WER w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 8 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży podziękował za prezentację i otworzył dyskusję.

Pan Andrzej Stępnikowski (Związek Rzemiosła Polskiego) podkreślił, że przedstawiona interwencja w zakresie mobilności ponadnarodowej jest potrzebna i dobrym pomysłem jest wysyłanie młodzieży za granicę w celu zdobycia nowych umiejętności. Dla osób niepełnosprawnych, długotrwałe bezrobotnych czy młodzieży NEET może to być szansa również na zbudowanie poczucia własnej wartości.

Pan Paweł Chorąży poinformował, że warsztaty poświęcone osi IV odbędą się 14 października. Następnie zwrócił uwagę, iż do projektów dot. mobilności ponadnarodowej zgłasza się dużo agencji pracy, których celem jest zapewnienie finansowania swojej działalności. Dlatego większy nacisk będzie kładziony na doświadczenie beneficjentów w zakresie pracy terapeutycznej z młodzieżą niż na doświadczenie w realizacji projektów dofinansowanych z EFS. Celem wsparcia ma być organizacja stażu lub praktyki umożliwiających nabycie umiejętności. Wsparcie będzie kontynuowane po powrocie tych osób do kraju.

Pan Sławomir Wittkowicz (Forum Zawiązków Zawodowych) zwrócił się z prośbą o przełożenie terminu warsztatów na inny dzień, w związku z tym, iż na 14 października przypada Dzień Edukacji Narodowej i nie każdy będzie mógł wziąć udział w warsztatach w tym dniu.

Pan Paweł Chorąży wyraził zgodę na zmianę terminu warsztatów i poinformował, ze nowa data zostanie podana w terminie późniejszym. Następnie przekazał głos Komisji Europejskiej.

Pani Wallis Goelen (Komisja Europejska) przywołała zapisy rozporządzenia 1303/2013 art. 110 mówiącego o funkcji komitetu monitorującego oraz art. 29 wskazującego na rolę doradczą Komisji Europejskiej. Zgodnie z rozporządzeniem członkowie Komitetu muszą rozpatrzyć i zatwierdzić zarówno metodykę, jak i kryteria wyboru operacji. W tym kontekście pani Goelen stwierdziła, iż roczne plany działań, które będą przedstawiane podczas posiedzenia, zostaną zrewidowane i odpowiednio dostosowane przed ostatecznym zatwierdzeniem. Następnie dodała, iż będzie się przysłuchiwała dyskusji i na tym etapie nie będzie zajmować formalnego stanowiska w sprawie planów działań, natomiast zainterweniuje podczas omawiania fiszek projektów dotyczących Rejestru Usług Rozwojowych oraz Rady Programowej ds. kompetencji i sektorowych rad ds. kompetencji w zakresie kompetencji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Pan Jarosław Hawrysz (Komisja Europejska) odniósł się do przedstawionej prezentacji dot. mobilności ponadnarodowej ukierunkowanej na aktywizację zawodową osób młodych zagrożonych

wykluczeniem społecznym, wskazując, że zdobycie umiejętności i wiedzy powinno nastąpić w wyniku udziału w zagranicznym stażu u pracodawcy. To jest główne narzędzie aktywizacyjne, dlatego należy być ostrożnym z wprowadzeniem dodatkowych form.

Pan Paweł Chorąży przyznał, że mobilność ponadnarodowa - udział w stażach u zagranicznych pracodawców - jest głównym narzędziem aktywizacji zawodowej i będzie objęte wsparciem finansowym, natomiast założenie jest takie, aby również uczestnikom zapewnić wsparcie na rynku pracy po powrocie do kraju. Z tego względu stawiane będą wymagania w stosunku do beneficjentów dot. ich umiejętności integracji uczestników projektu z polskim rynkiem pracy.

6. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania III Osi PO WER w 2016 r.

Pani Paulina Gąsiorkiewicz- Płonka (Narodowe Centrum Badań i Rozwoju) przedstawiła główne założenia dotyczące wdrażania Osi III w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 9 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) podziękował za przedstawienie prezentacji i otworzył dyskusję.

Pan Piotr Krasusuki (DZF, MIiR) przedstawił kluczowe uwagi dotyczące dwóch projektów: *Edukacja Filozoficzna* i *Ścieżki Kopernika 2*. Pierwszym elementem był brak przesłanek do uruchomienia projektów w trybie pozakonkursowym. Wynika to m.in. z Umowy Partnerstwa i z zapisów PO WER. Kolejnym elementem, który budzi wątpliwości IZ jest nakładanie się zakresu wsparcia przewidzianego w projektach z priorytetem inwestycyjnym 10i realizowanym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej. W PI 10i Umowa Partnerstwa jednoznacznie określa zakres wsparcia szkolnictwa ogólnego ograniczając je wyłącznie do kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do funkcjonowania na rynku pracy. Zdaniem pana Krasuskiego projekty *Edukacja Filozoficzna i Ścieżki Kopernika 2* nie spełniają tego warunku.

Pan Paweł Chorąży dodał, iż w zakresie projektu *Program Rozwoju Kompetencji* Instytucja Zarządzająca oczekuje na przedstawienie efektów projektu realizowanego w 2015 r., przed sformułowaniem kryteriów konkursu *Program Rozwoju Kompetencji* na 2016 r. Oparcie się na doświadczeniu z realizacji konkursu w 2015 r. powinno być podstawą do opracowania założeń projektu w 2016 r.

Sylwia Wójcik (Związek Województw RP) zwróciła się z pytaniem, czy formy wsparcia takie jak stypendia dla doktorantów przewidziane są do realizacji. Wyraziła opinię, ze jeśli stypendia będą przyznawane, należałoby je powiązać z regionalnymi inteligentnymi specjalizacjami.

Pan Sławomir Wittkowicz (Forum Zawiązków Zawodowych) pozytywnie odniósł się do założeń projektów *Edukacja Filozoficzna* i *Ścieżki Kopernika 2.* Zwrócił się z pytaniem, czy istnieje możliwość powiązania projektów z kompetencjami Ministerstwa Edukacji Narodowej lub regionalnymi programami operacyjnymi, wyrażając opinię, iż projekty są atrakcyjne i powinny zostać zrealizowane.

Pan Paweł Chorąży stwierdził, że projekt dotyczący edukacji filozoficznej można byłoby powiązać z kompetencjami kluczowymi. Główną wątpliwość stanowi to, czy realizacja projektu wpisuje się w priorytet inwestycyjny 10ii i czy można go zrealizować w trybie pozakonkursowym.

Pan Dominik Wasilewski (Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich) zaapelował, aby poprzeć realizacje projektu dot. edukacji filozoficznej. Tzw. trzecia misja szkolnictwa wyższego, w którą wpisany został projekt, wiąże się z odpowiedzialnością uczelni za społeczność lokalną i nawiązanie kontaktów z otoczeniem. Zwrócił się również z pytaniem, czy doktoranci będą mogli uczestniczyć w projektach dotyczących podnoszenia kompetencji dydaktycznych.

Pani Paulina Gąsiorkiewicz- Płonka powiedziała, że doświadczenia z realizacji konkursu *Program Rozwoju Kompetencji* w 2015 r. będą wzięte pod uwagę przy tworzeniu kryteriów konkursu na 2016 r. Pierwsze propozycje zostaną przedstawione podczas warsztatów, które odbędą się 7 października. W zakresie stypendiów dla doktorantów, będą one przyznawane w konkursie na interdyscyplinarne

programy doktoranckie. W projekcie dotyczącym kształcenia kadry dydaktycznej nie będą mogli brać udziału doktoranci. Jest to projekt tylko dla kadry dydaktycznej.

Pan Andrzej Kurkiewicz (Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego) podkreślił, iż projekt pozakonkursowy dotyczący edukacji filozoficznej wpisuje się w tzw. trzecią misję uczelni. Projekt ten został uzgodniony z Ministerstwem Edukacji Narodowej i będzie realizowany we współpracy z nim. Jeśli chodzi o projekt *Ścieżki Kopernika 2,* to podobny projekt realizowany był w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka w trybie projektu systemowego. Uczestniczyli w nim studenci, doktoranci, samorząd terytorialny i organizacje pozarządowe. Proces tego partnerstwa został wysoko oceniony. Zdobyte doświadczenia z realizacji wspomnianego projektu będą wykorzystane do drugiej edycji projektu *Ścieżki Kopernika.* Bardziej szczegółowe informacje odnośnie tych projektów zostaną przedstawione podczas warsztatów.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) poprosiła, aby rozpocząć warsztaty od przedstawienia demarkacji pomiędzy poszczególnymi działaniami - na kształt mapy, która będzie pokazywała obszary mogące się nakładać w zakresie edukacji i szkolnictwa wyższego. W jaki sposób te obszary na siebie oddziaływują zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym. Taka ogólna informacja jest potrzebna, żeby wiedzieć np. o tym gdzie szukać synergii między projektami.

Pan Wojciech Drabko (Krajowa Izba Gospodarcza) zaproponował, aby w ramach konkursu *Program Rozwoju Kompetencji* można było realizować wsparcie dla studentów w postaci staży razem z podnoszeniem kompetencji i kwalifikacji. Obecnie jest to niemożliwe i potrzebna będzie realizacja dwóch konkursów: jednego dotyczącego podnoszenia kompetencji, a drugiego na formę wsparcia w postaci staży. Zdaniem pana Drabko powinna zostać zapewniona możliwość realizowania obu form wsparcia w jednym konkursie.

Pani Paulina Gąsiorkiewicz- Płonka podkreśliła, że obecnie wprowadzony jest zapis, że formy wsparcia w postaci staży i podnoszenia kompetencji mogą być realizowane odrębnie. Jeśli doświadczenie z 2015 r. pokaże natomiast, że w ramach konkursu *Program Rozwoju Kompetencji* oraz w dotyczącym staży o wsparcie aplikują te same uczelnie, a grupą docelową są ci sami studenci, nie będzie wówczas przeciwwskazań, aby w przyszłości połączyć moduł stażowy i moduł podnoszenia kompetencji w jednym konkursie.

Pan Wojciech Drabko podkreślił, że obecnie trzeba składać aplikację w dwóch oddzielnych konkursach i uniemożliwia to realizację jednego kompleksowego projektu, przynajmniej w części przygotowanej we współpracy z konkretnym pracodawcą. Efektem tego może być otrzymanie środków na realizację staży bez możliwości merytorycznego przygotowania studentów.

Pani Paulina Gąsiorkiewicz- Płonka wyraziła przekonanie, że uczelnie mogą połączyć *Program Rozwoju Kompetencji* z praktykami obowiązkowymi u pracodawców, które są obowiązkowe dla wszystkich studentów.

Pan Paweł Chorąży wyraził opinię, iż fakt, że jakiś projekt był realizowany w trybie systemowym w Programie Innowacyjna Gospodarka czy Programie Operacyjnym Kapitał Ludzki w perspektywie 2007-2013, nie jest argumentem, że podobny projekt ma zostać zrealizowany w trybie pozakonkursowym w Programie Operacyjnym Wiedza Edukacja Rozwój. Pan Chorąży stwierdził, iż projekty *Ścieżki Kopernika 2* i *Edukacja Filozoficzna* są elementem trzeciej misji uczelni, natomiast wątpliwość budzi rozpoczęcie realizacji tych projektów, a nie np. dotyczących kształcenia ustawicznego, które stanowi znacznie większy problem. Następnie zwrócił się z prośbą o przedstawienie założeń trzeciej misji jako całości. Pan Chorąży poinformował, że uwagi do Rocznego Planu Działania należy przesłać do Sekretariatu Komitetu Monitorującego do 17 września. Następnie pan Chorąży poprosił o przedstawienie prezentacji Ministerstwo Edukacji Narodowej.

7. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w obszarze edukacji

Pani Agnieszka Zielińska (Ministerstwo Edukacji Narodowej) przedstawiła główne założenia dotyczące wdrażania Osi II PO WER w zakresie kompetencji Ministerstwa Edukacji Narodowej w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 10 do protokołu).

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) podziękował za prezentację i przekazał głos panu Piotrowi Krasuskiemu.

Pan Piotr Krasusuki (DZF, MIiR) zwrócił uwagę, iż w RPD przedstawione zostały projekty konkursowe i pozakonkursowe, które nie były wcześniej przesłane do Instytucji Zarządzającej. Następnie zwrócił się z prośbą o przesłanie fiszek, tak aby było możliwe zgłoszenie do nich uwag. Podkreślił również, iż Roczny Plan Działania na 2016 r. powinien zostać przyjęty w całości i jego zmiana będzie dokonywana tylko w wyjątkowych sytuacjach. Ponadto do końca listopada musi zostać przyjęty harmonogram działań na rok następny. Pan Krasusuki odniósł się do projektu dot. e-podręczników informując, iż bez zakończenia projektu, który jest realizowany w perspektywie 2007-2013 i podsumowania płynących z niego wniosków, Instytucja Zarządzająca nie wyrazi zgody na uruchomienie kolejnych działań. Następnie zwrócił uwagę, iż e-podręczniki miały zostać objęte otwartymi licencjami, podczas, gdy tylko elementy stworzone do e-podręczników objęte są taką licencją, a te które już istniały i zostały włączone do e-podręczników nie są objęte otwartą licencją. To spowodowało, że e-podręcznik nie jest w pełni dostępny na otwartej licencji. Drugą ważną kwestią jest projekt Lokalnych Ośrodków Wiedzy i Edukacji. Został on przedstawiony w prawie niezmienionym kształcie w stosunku do tego, który został odrzucony przez Komitet Monitorujący.

Pan Paweł Chorąży zwrócił się z pytaniem o efekty wcześniejszego projektu Krajowego Ośrodka Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej (KOWEZiU) dotyczącego budowy portalu i informacji zawodoznawczej oraz poprosił o dodatkowe informacje dotyczące projektu pozakonkursowego, które to projekty przewidziano do realizacji przez KOWEZiU w 2016 r. Pan Chorąży przestrzegł również przed nadużywaniem trybu pozakonkursowego, który powinien być wyjątkiem i zapowiedział zaostrzenie stanowiska Instytucji Zarządzającej w tej sprawie.

Krystyna Marek (Komisja Europejska) odniosła się do kwestii e-podręczników, które nie wdrażają standardu otwartych zasobów edukacyjnych. Pani Marek podkreśliła, że podstawową zasadą podręczników miało być to, że będą one otwarte i ta kwestia musi zostać wyjaśniona, żeby e-podręczniki nadal mogły być wdrażane. Poinformowała również, że uwagi, które zostały wniesione przez Komisję Europejską do innych fiszek na wcześniejszym etapie, nadal będę podtrzymywane.

Zygmunt Mierzejewski (Forum Związków Zawodowych) poprosił o wyjaśnienie przedstawicieli Ministerstwa Edukacji Narodowej czym kierowali się ponownie przedkładając fiszki projektów, które raz zostały już przez Komitet odrzucone.

Piotr Krasusuki odniósł się do wypowiedzi pani Marek, wskazując, że e-podręcznik, który w całości nie został stworzony na wolnej licencji może być powszechnie używany, ale nie może być modyfikowany, np. nie mogą być zmieniane zdjęcia, które zostały użyczone do e-podręcznika. Natomiast w Programie Operacyjnym Kapitał Ludzki była deklaracja, że całe e-podręczniki będą objęte zasadą wolnych licencji. Pan Krasusuki odniósł się również do projektu *Infoabsolwent.pl – Informacja edukacyjno-zawodowa dla każdego.* Zwrócił uwagę, że portal dotyczący informacji zawodowej już istnieje i poprosił o uzasadnienie skąd wynika potrzeba nowego portalu. Poprosił również o przygotowanie przykładowego opisu, który miałby się znaleźć na nowym portalu, aby Komitet Monitorujący mógł podjąć decyzję, czy warto jest uruchamiać środki na nowe działania.

Pan Janusz Krupa (Ministerstwo Edukacji Narodowej) podkreślił, że e-podręczniki mają być wysokiej jakości zasobami edukacyjnymi w postaci elektronicznej. Żeby spełnić to założenie, zasoby na otwartych licencjach należało wzbogacić o zasoby na licencjach edukacyjnych, tak aby podręczniki te były komplementarne i innowacyjne. Przykładowo umieszczenie wirtualnych zasobów Luwru czy Muzeum Narodowego było możliwe wyłącznie na zasadzie licencji edukacyjnych. Pan Krupa

podkreślił, że obecnie na platformie Gamma udostępnionych jest 18 e-podręczników do wszystkich etapów edukacyjnych: edukacji wczesnoszkolnej, szkoły podstawowej i gimnazjum.

Pan Paweł Chorąży stwierdził, że przy pierwszych problemach, jakie dostrzeżono przy realizacji projektu, należało wystąpić o zmianę fiszki projektu. W fiszce są wpisane otwarte zasoby edukacyjne i w tej chwili występuje niezgodność z projektem, który został przyjęty. Natomiast argumenty, że nie wszystkie zasoby mogły być na otwartej licencji wydają się słuszne.

Pani Wallis Goelen (Komisja Europejska) zwróciła się z apelem, aby fiszka projektu w zakresie e-podręczników została odrzucona przez Komitet Monitorujący, ponieważ nie jest zgodna z Programem Operacyjnym Wiedza Edukacja Rozwój, ani z Umową Partnerstwa. W związku z tym, pojawia się problem z kwalifikowalnością wydatków i ta kwestia otwartych zasobów edukacyjnych jest fundamentalna.

Pan Sławomir Wittkowicz (Forum Związków Zawodowych) zwrócił się z pytaniem, czy projekt dotyczący integracji baz danych jest powiązany z Systemem Informacji Oświatowej.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) poprosiła o informację, kiedy rozpocznie się konkurs dotyczący opracowania modelowych programów kwalifikacyjnych kursów zawodowych. Następnie poprosiła, aby na warsztatach została wyjaśniona kwestia skąd biorą się tak duże koszty projektów pozakonkursowych. Poprosiła również o dopracowanie/ zweryfikowanie fiszek projektów, do których członkowie Komitetu będą zgłaszać uwagi.

Pani Aleksandra Wąsik (Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych) poruszyła kwestię trwałości projektów, w których przygotowane będą modele, a nawet koncepcje do przygotowania modeli za 7 mln zł, a na konkurs w sprawie rozwoju narzędzi dla uczenia się przez całe życie przeznaczone jest tylko 2 ml zł. Pani Wąsik stwierdziła, iż Ministerstwu Edukacji Narodowej brakuje pomysłu na wdrożenie wypracowanych modeli i często będą powielane projekty, które zostały zrealizowane w perspektywie 2007-2013. W zakresie projektu dot. e-podręczników pani Wąsik zaapelowała o wzięcie pod uwagę doświadczeń płynących z perspektywy 2007-2013.

Pan Grzegorz Pochopień (Ministerstwo Edukacji Narodowej) odpowiedział na pytanie dotyczące integracji baz danych i powiązania z System Informacji Oświatowej (SIO), podkreślając, że SIO stanowi bazę referencyjną dla integracji 60 innych baz danych, w związku z tym będzie powiązany z ich integracją.

Pani Katarzyna Jarzębowska (Ministerstwo Edukacji Narodowej) wyjaśniła, iż fiszka dotycząca Lokalnych Ośrodków Wiedzy i Edukacji (LOWE) nie została przesłana do członków Komitetu, ponieważ do ostatniego momentu trwały nad nią prace i zostanie ona niezwłocznie przesłana. Ponadto fiszka tego projektu została zmieniona i został w niej tylko fundament z poprzedniej fiszki, ww. kwestie, które wynikają z Programu Operacyjnego. Następnie przeszła do projektu dotyczącego e-podręczników. Ośrodek Rozwoju Edukacji wspólnie z instytucjami pozarządowymi wydał oświadczenie wyjaśniające skąd wynika problem dotyczący otwartości i dostępności pewnych zasobów, m.in. z praw autorskich oraz praw nabytych przez spadkobierców. Ministerstwo Edukacji Narodowej (MEN) bierze pod uwagę ewentualność wnioskowania o modyfikację projektu. Natomiast w tej chwili trwają jeszcze analizy na ten temat. Pani Jarzębowska podkreśliła, iż nie jest zamierzeniem MEN rozpoczęcie projektu dotyczącego e-podręczników zanim nie zakończy się projekt ze starej perspektywy. Ponadto ministerstwo zobowiązało się wobec Komisji Europejskiej do przedstawienia analizy ryzyka dla tego projektu. W kwestii ewaluacji dot. efektów działań w ramach Priorytetu III „*Wysoka jakość systemu oświaty*" trwają uzgodnienia w jaki sposób zrealizować rekomendacje wynikające z raportu.

Pani Agnieszka Zielińska poinformowała, że konkurs dotyczący opracowania modelowych programów kwalifikacyjnych kursów zawodowych powinien rozpocząć się w IV kwartale 2015 r., ale nie jest jeszcze znana data. Odniosła się również do pytań w zakresie platformy internetowej

w projekcie dotyczącym doradztwa edukacyjno-zawodowego, informując, że nie ma zgody na nowe portale i działania mają się opierać na istniejących zasobach.

Pani Elżbieta Wielg (NSZZ Solidarność) zauważyła, że przesłana do członków Komitetu fiszka dotycząca Lokalnych Ośrodków Wiedzy i Edukacji (LOWE) różni się od poprzedniej fiszki tylko informacją o tym, że zapewniona zostanie trwałość projektu przez okres dwóch lat. W związku z tym, pani Wielg wyraziła wątpliwość, czy przekazana fiszka jest tą właściwą, do której należy zgłaszać uwagi.

Pan Paweł Chorąży poprosił, aby Ministerstwo Edukacji Narodowej przesłało do 11 września skonsolidowaną wersję nowego planu działania, który zostanie przesłany członkom Komitetu Monitorującego. Pan Chorąży podkreślił, że do końca listopada ma być gotowy harmonogram działań na rok 2016.

8. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w obszarze rynku pracy i włączenia społecznego

Pani Barbara Woszczyk-Kępińska (Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej) przedstawiła główne założenia dotyczące wdrażania Osi II PO WER w zakresie kompetencji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 11 do protokołu).

Pan Piotr Krasusuki (DZF, MIiR) odniósł się do projektu konkursowego w Działaniu 2.*6 Wysoka jakość polityki na rzecz włączenia społecznego i zawodowego osób z niepełnosprawnościami,* zgłaszając wątpliwość do kryterium nr 2 mówiącego o realizacji działań w ramach jednego województwa. Zdaniem Instytucji Zarządzającej powinien zostać zastosowany wymiar problemowy, ponieważ dane z jednego województwa nie będą reprezentatywne. Następnie podkreślił, że w zakresie Działania 2.7 i wsparcia społeczności romskiej należy zwrócić uwagę na większą indywidualizację i zdiagnozowanie potrzeb społeczności, która będzie wspierana, a nie społeczności romskiej jako całości. Należałoby uwzględnić kryterium, które wymusiłoby na potencjalnych projektodawcach przedstawienie diagnozy jednostek na tle wspieranej społeczności. W Działaniu 2.8 dotyczącym deinstytucjonalizacji pieczy zastępczej wątpliwość budzi harmonogram działań. Na 2015 r. zaplanowano konkurs na stworzenie narzędzi, które pozwoliłyby powiatom na zbadanie rzeczywistego stanu deinstytucjonalizacji. Narzędzie to powinno być gotowe w 2017 r., natomiast w 2016 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej (MPiPS) planuje rozpocząć szkolenia, które będą się odnosiły do tego modelu. Pan Krasuski podkreślił, że kadry jednostek samorządu terytorialnego powinny zostać przeszkolone, w jaki sposób korzystać z wypracowanych narzędzi. Ponadto w Działaniu 2.8. przewidziany jest projekt pozakonkursowy dotyczący wypracowania standardów usług asystenckich, opiekuńczych na rzecz osób starszych. W tym zakresie powinna nastąpić koordynacja działań również z interwencją w tym obszarze przewidzianą w regionalnych programach operacyjnych. Pan Krasusuki poinformował, iż Instytucja Zarządzająca wystosowała list do Pełnomocnik Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych Jarosława Dudy z prośbą o informację na temat istniejących standardów usług, ponieważ po stronie regionalnych programów operacyjnych powił się problem braku standardów działania. Pan Krasuski zwrócił się z pytaniem, czy obecnie istnieją jakieś standardy, a jeśli nie to kiedy zostaną stworzone.

Pani Wallis Goelen (Komisja Europejska) zwróciła się z pytaniem, czy działania przewidziane w fiszce dotyczącej opracowania modelu informacji o zawodach nie będą powielały informacji, które już istnieją. Na poziomie europejskim funkcjonuje klasyfikacja ESCO – Europejska Klasyfikacja Umiejętności, Kompetencji, Kwalifikacji i Zawodów. Chęć stworzenia własnej klasyfikacji jest zastanawiająca w czasie kiedy tworzony jest europejski rynek pracy. Kolejną obawą jest zaistnienie podwójnego finansowania, z jednej strony wystąpi finansowanie z EFS, a z drugiej finansowanie przez Komisję Europejską podczas opracowywania klasyfikacji zawodów. Jako przykład należy podać Wielką Brytanię, która doszła do wniosku, że łatwiej jest wykorzystać istniejącą klasyfikację ESCO, niż stworzyć własną, ponieważ generuje to dużo mniejsze koszty.

Pan Sławomir Wittkowicz (Forum Związków Zawodowych) zwrócił się z pytaniem, czy projekt dotyczący opracowania modelu informacji o zawodach będzie uwzględniał wystandaryzowane opisy w ramach Krajowych Ram Kwalifikacji.

Pani Barbara Woszczyk-Kępińska odniosła się do poszczególnych wątpliwości zgłaszanych podczas dyskusji. W zakresie Działania 2.6 i ujęcia problemu w ramach jednego województwa podkreśliła, że należy objąć monitoringiem 400 instytucji, a następnie należy zweryfikować 400 raportów, które powstaną. Było to główna przesłanką do podziału Polski na województwa. Zdaniem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej (MPiPS) ujęcie regionalne byłoby bardziej użyteczne i korzystne również dla władz regionalnych. Warto podkreślić, że w tym projekcie ma nastąpić monitoring działalności jednostek, a następnie wdrożenie rekomendacji. W zakresie wsparcia skierowanego do Romów, to wsparcie powinno być zindywidualizowane. W fiszce projektowej przewidziano zaangażowanie społeczności romskiej w komitetach sterujących. W zakresie uwag do deinstytucjonalizacji – szkolenia przewidziane na przyszły rok, to nie są szkolenia z wypracowanych narzędzi. Zostały określone obszary szkoleń, które są skierowane do przedstawicieli władz zaangażowanych w realizację deinstytucjonalizacji. Natomiast szkolenia z narzędzi przewidziane są na I poł. 2018 r. Jeżeli chodzi o kwestię tworzenia standardów usług asystenckich dla osób niepełnosprawnych i starszych, której dotyczyło wspomniane przez pana Krasuskiego pismo, to MPiPS je otrzymało i prowadzone są konsultacje wewnętrzne w tej sprawie. Mapa wsparcia dla Działania 2.6 przewiduje wypracowanie usług asystenckich w drugim kwartale 2018 r. Pani Woszczyk-Kępińska zwróciła się z pytaniem, czy stworzenie tego standardu jest konieczne na tym etapie, ponieważ MPiPS jest w trakcie przygotowywania piętnastu konkursów, które są pilne. Następnie odniosła się do uwag zgłoszonych do projektu w zakresie opisu zawodów, podkreślając, że opisy zawodów, kwalifikacji w ramach zawodów będą wykorzystywane przez doradców zawodowych w swojej pracy, jak również przez pracodawców do opracowywania zapotrzebowania na stanowiska. Ministerstwo będzie wykorzystywać Europejską Klasyfikację Umiejętności, Kompetencji, Kwalifikacji i Zawodów (ESCO). Opisy zawodów będą również spójne z Krajową Ramą Kwalifikacji (KRK). W ramach projektu będą aktualizowane opisy zawodów, m.in. o możliwość podjęcia pracy. Na obecnym etapie planowane jest podzielenie opracowywania informacji o zawodach pomiędzy publiczne służby zatrudnienia.

Pan Andrzej Stępnikowski (Związek Rzemiosła Polskiego) zwrócił uwagę, że jako członek Komitetu Doradczego komisji ds. kształcenia zawodowego obserwuje opór pracodawców europejskich przed wdrażaniem ESCO. Jego zdaniem Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej powinno wziąć pod uwagę te wypracowane rozwiązania. Następnie pan Stępnikowski odniósł się do kwestii Romów i przesytu wsparcia jakie otrzymują i zwrócił uwagę na nowe problemy, m.in. brak wsparcia dla repatriantów czy osób z kartą Polaka oraz problem napływu uchodźców nie tylko z południa, ale również zza wschodniej granicy. W związku z powyższym zwrócił się z pytaniem, czy można na obecnym etapie modyfikować grupę docelową, której jest udzielane wsparcie.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) odniosła się do dwóch konkursów w Działaniu 2.4 dotyczących modernizacji publicznych służb zatrudnienia oraz lepszego dostosowania ich do rynku pracy oraz opracowania modelowych procedur działań instytucji rynku pracy w zakresie zlecania zadań przez publiczne służby zatrudnienia innym podmiotom. Podkreśliła, że są to bardzo ważne konkursy i powinny odbyć się jak najszybciej, aby można było wdrożyć wypracowane standardy.

Pan Bogdan Bieniek (Związek Miast Polskich) poruszył kwestię Działania 2.9. i propozycji stworzenia systemu partypacyjnego zarządzania rozwojem ekonomii społecznej oraz systemu monitorowania sytuacji w tym obszarze. Przypomniał, iż podczas posiedzenia w dn. 30 czerwca Komitet przegłosował włączenie do systemu monitorowania niższych szczebli samorządu, w tym poziom gminy. W związku z powyższym pan Bieniek zwrócił się z pytaniem, czy ten wniosek został uwzględniony.

Pani Wallis Goelen podkreśliła, że ESCO jest do tej pory jedynym instrumentem, który pozwala na dopasowanie umiejętności do zawodów i tego potrzebują pracodawcy, zwłaszcza w sytuacji gdy

umiejętności nie przekładają się wprost na kwalifikacje. Ponadto ESCO zostanie połączone z Europejskim Systemem Kwalifikacji, a również z polskim systemem. Zdaniem pani Goelen ESCO pozwoli na dużą przejrzystość na rynku pracy i wpłynie na system siatek płac. W zakresie Publicznych Służb Zatrudnienia i projektu mającego stworzyć standardy delegowania zadań innym podmiotom należy stworzyć szerokie partnerstwo. Pani Wallis wyraziła obawę, iż nastąpi podwójne finansowanie tych samych działań. Komisja Europejska ponosi koszt przez bezpośrednie zarządzanie oraz przez wspólne zarzadzanie ze służbami krajowymi. Zdaniem pani Goelen istnieje wiele standardów dotyczących publicznych służb zatrudnienia, które mogą być łatwo dostosowane na gruncie krajowym. Dlatego pani Goelen wyraziła wątpliwość, dlaczego Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej chce finansować ten projekt z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Pan Paweł Chorąży (DZF, MIiR) odniósł się do wypowiedzi pana Stępnikowskiego, podkreślając, ze wsparcie takich grup jak: uchodźcy czy imigranci powinno być realizowane na poziomie regionalnym i bez zmiany zapisów Programu Operacyjnego, nie można finansować tych grup z PO WER.

Pani Barbara Woszczyk-Kępińska odniosła się do uwag Komisji Europejskiej w zakresie projektu dotyczącego modelu informacji o zawodach. Zdaniem pani Woszczyk-Kępińskiej MPiPS nie odcina się od Europejskiej Klasyfikacji Umiejętności, Kompetencji, Kwalifikacji i Zawodów (ESCO). W ramach modelu informacji o zawodach będą dwie części, w tym w ramach pierwszej części będzie informacja ogólna, która będzie poszerzona o informacje ESCO. Projekt dotyczący zlecania zadań przez Publiczne Służby Zatrudnienia innym podmiotom jest zaprojektowany pod realizację ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Niezbędne jest stworzenie standardowego modelu, który pokaże publicznym służbom zatrudnienia w jaki sposób realizować to zadanie. Następnie pani Woszczyk-Kępińska odpowiedziała na pytanie pana Bogdana Bieńka, informując, że zejście do monitorowania na poziomie gmin w zakresie ekonomii społecznej spowoduje wzrost kosztu z 1,2 mln zł do 6,6 ml zł rocznie, co byłoby dużym obciążeniem. Ponadto z informacji przekazanych przez Główny Urząd Statystyczny wynika, ze w 90% gmin nie byłoby możliwe prezentowanie wszystkich danych, które są zaplanowane w zakresie ekonomii społecznej. Pani Woszczyk-Kępińska zaproponowała, że prześle zebrane dane do sekretariatu Komitetu Monitorującego, aby członkowie mogli się z nimi zapoznać.

Pan Paweł Chorąży powiedział, iż jeśli zaistnieje taka potrzeba, to kwestia dotycząca monitorowania ekonomii społecznej zostanie omówiona na następnym posiedzeniu, a następnie zapowiedział przejście do następnej prezentacji.

9. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w zakresie kompetencji PARP

Pan Wojciech Szajnar (Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości) zaprezentował główne założenia dotyczące wdrażania Osi II w zakresie kompetencji Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 12 do protokołu).

Pani Wallis Goelen (Komisja Europejska) odniosła się do trzech projektów pozakonkursowych przyjętych przez Komitet Monitorujący w dn. 27 kwietnia, które będą realizowane przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości. Komisja Europejska ma poważne zastrzeżenia w zakresie podstaw prawnych przyjęcia tych fiszek przez Komitet Monitorujący, zarówno w stosunku do metodologii jak i kryteriów wyboru. Uwagi te odnoszą się do projektów: Rejestru Usług Rozwojowych (RUR), Rady Programowej ds. kompetencji oraz Bilansu Kapitału Ludzkiego. Komisja zgłasza obawy w stosunku do Rejestru Usług Rozwojowych w stosunku do: jakości (RUR nie jest systemem oceny jakości pomimo zobowiązań zawartych w Umowie Partnerstwa i Programie), braku procedur audytowych przez regionalne Instytucje Zarządzające (zdaniem KE tylko one mogą zapewnić audyt niezależnie od PARP) oraz braku procedur monitorowania. Problem jakości miał zostać rozwiązany poprzez połączenie z Krajową Ramą Kwalifikacji, która nie została jeszcze przyjęta, dlatego na obecnym etapie nie ma możliwości zapewnienia jakości usług realizowanych w ramach RUR. Ponadto istnieje obawa przed dyskryminującymi kryteriami wyboru, które będą dawały przywilej dużym firmom

posiadającym doświadczenie, a nie kwalifikacje. Ponadto wskazała na odejście od zapisów Umowy Partnerstwa i Programu Operacyjnego, ponieważ z przedstawionej fiszki wynika, iż RUR nie będzie powszechny. W Umowie Partnerstwa było zobowiązanie, że RUR będzie zawierał wszystkie usługi rozwojowe bez względu na źródło finansowania. Ponadto Polska zobowiązała się do przestrzegania jakości, a jakość w rozumieniu Komisji Europejskiej to możliwość uzyskania szeroko rozumianych kwalifikacji za pośrednictwem RUR. W obecnym kształcie projektu Rejestru Usług Rozwojowych Komisja Europejska nie może się zgodzić na jego rozpoczęcie. Pani Goelen ostrzegła członków Komitetu, że rozpoczęcie omawianych projektów może spowodować niekwalifikowalność wydatków. Poinformowała również, że efekty projektu RUR mogą okazać się niemożliwe do wdrożenia i będzie istniało ryzyko podwójnego finansowania dla tzw. usług innowacyjnych. Następnie poinformowała, ze w sprawie Rejestru Usług Rozwojowych Komisja Europejska przesłała dwa pisma do Ministra Infrastruktury i Rozwoju przedstawiające obawy w stosunku do tego projektu. Komisja Europejska przekazuje powyższe ostrzeżenie, natomiast decyzja o procedowaniu z projektami należy do członków Komitetu Monitorującego i Instytucji Zarządzającej. Następnie pani Goelen przeszła do omówienia zastrzeżeń Komisji Europejskiej do projektu dotyczącego Rady Programowej ds. kompetencji. Poinformowała, że KE jest w trakcie opracowania strategii umiejętności, która będzie przyjęta przed końcem 2015 r. Przedstawiona zostanie tam propozycja koordynacji podejścia w zakresie rozwijania umiejętności na poziomie europejskim i należy wziąć to pod uwagę przy realizacji projektu dotyczącego umiejętności w Polsce. W zakresie Rady Programowej ds. kompetencji KE wskazywała, ze bardziej zasadna byłoby najpierw realizacja projektu w formie pilotażu, przy uwzględnianiu trzech rad sektorowych. Natomiast na posiedzeniu 27 kwietnia Komitet wyraził zgodę realizacji powszechnej Rady Programowej ds. kompetencji skupiając się na 3 radach sektorowych. Zdaniem Komisji Europejskiej nie ma uzasadnienia dla budowy szczególnej struktury koordynacyjnej tylko dla trzech rad sektorowych. Ponadto Komisja Europejska uzyskała informację, że PARP prowadzi analizę w sprawie możliwości organizacji rad sektorowych, która ma być gotowa w październiku 2015 r. Komisja zwraca się z prośbą o dostarczenie dokumentów jak tylko będą gotowe. Pani Goelen podkreśliła, że dokumenty te powinny odpowiadać ewaluacji ex-ante, która jest obowiązkowa w przypadku każdego projektu systemowego. Jakiekolwiek finansowanie musi opierać się o wyniki ewaluacji ex-ante. Następnie pani Goelen pozytywnie odniosła się do projektu Bilans Kapitału Ludzkiego. Podkreśliła, że jest to użyteczne narzędzie również na poziomie Unii Europejskiej. Dostrzegła jednak problem prawny przyjęcia tego projektu jako oddzielnego projektu systemowego. Zdaniem pani Goelen projekt ten powinien być powiązany z Radą Programową ds. kompetencji. Na zakończenie pani Goelen zwróciła uwagę na dużą odpowiedzialność, jaka ciąży na członkach Komitetu Monitorującego.

Pan Zygmunt Mierzejewski (Forum Związków Zawodowych) zwrócił się do Komisji Europejskiej o większą wyrozumiałość dla specyfiki polskiej gospodarki. Podkreślił, że przedstawiciele KE powinni spotkać się z ekspertami, twórcami i praktykami polskiej gospodarki dla lepszego zrozumienia sytuacji społeczno-ekonomicznej kraju.

Pan Paweł Chorąży zauważył, iż wystąpienie pani Wallis Goelen wywołało duże poruszenie wśród uczestników spotkania, dlatego zostanie zorganizowane odrębne spotkanie w tej sprawie. Następnie pan Chorąży przekazał głos pani Małgorzacie Lelińskiej.

Pani Małgorzata Lelińska (Konfederacja Lewiatan) wyraziła niepokój wystąpieniem Komisji Europejskiej, zastanawiając się czy na obecnym etapie zaawansowania prac nad Rejestrem Usług Rozwojowych należy ponownie definiować od początku to przedsięwzięcie. Pani Lelińska zauważyła, że zalecaniem Komisji Europejskiej było przejście od systemu podażowego do systemu popytowego, które miało wymuszać konkurencyjne budowanie jakości. Należy podkreślić, iż RUR jest tylko elementem systemu. Istotną częścią tego systemu są również podmiotowe systemy finansowania, które będą wdrażane przez regiony. Pani Lelińska podkreśliła, że rejestr będzie powszechny z punktu widzenia uczestnika i dostawcy usług. Wsparcie będzie w określony sposób ukierunkowane i będą preferowane określony grupy odbiorców, natomiast należy podkreślić, że nie będą to grupy objęte

wyłącznym wsparciem i wszyscy zainteresowani będą mieli dostęp do systemu. Pani Lelińska podkreśliła, że jak najszybciej powinny zostać uruchomione podmiotowe systemy finansowania przez regiony, jak również Rejestr Usług Rozwojowych. Następnie odniosła się do uwag Komisji Europejskiej w sprawie projektu Rady Programowej ds. kompetencji. Jej zdaniem testowanie rad sektorowych bez Rady Programowej nie będzie efektywne. Musi być podmiot odpowiedzialny za zarządzanie. Rada ta nie musi od początku działać w pełni, natomiast powinna zarządzać efektami prac rad sektorowych.

Pani Sylwia Wójcik (Związek Województw RP) zgodziła się z wypowiedzią pani Lelińskiej i podkreśliła, że Rejestr Usług Rozwojowych ma na celu zapewnienie powszechności systemu i będzie zgodny z Krajowym Systemem Kwalifikacji.

Pani Wallis Goelen pozytywnie odniosła się do możliwości organizacji osobnego spotkania dotyczącego Rejestru Usług Rozwojowych. Następnie dodała, że Polska poczyniła postęp w zakresie przejścia od systemu podażowego do systemu popytowego. Dodała również, że konkurencyjność systemu nie spełnia wszystkich zasad z Umowy Partnerstwa. Pani Goelen zadeklarowała, że jest gotowa do konstruktywnej współpracy z władzami polskimi, natomiast oczekuje na odpowiedź na przesłane dwa pisma. Podkreśliła, że jej prawnicy uważają, że fiszki pozakonkursowe w zakresie kompetencji PARP zostały przyjęte bez odpowiedniej podstawy prawnej. Również w odniesieniu do Rady Programowej ds. kompetencji należy znaleźć wspólne rozwiązanie. W obecnym kształcie Komisja Europejska nie wyraża zgody na uruchomienie projektów, natomiast pozostaje otwarta na współpracę.

Pan Paweł Chorąży podkreślił, że dla strony polskiej priorytetem jest jak najszybsze uruchomienie Rejestru Usług Rozwojowych. Instytucja Zarządzająca nie identyfikuje niezgodności Rejestru z Umową Partnerstwa i Programem Operacyjnym. W stosunku do Rady Programowej ds. kompetencji IZ nie jest przekonana do alternatywnej wizji, którą przedstawiła KE. Ponadto Komisja nie powinna przejmować roli kogoś, kto dyktuję politykę w danym obszarze, jeśli mieści się ona w uzgodnionych zapisach. Pan Chorąży odniósł się również do pisma KE z dn. 29 czerwca konkludując, że odpowiedź na to pismo nie zostanie udzielona, ponieważ została w nim sformułowana jedynie prośba o przekazanie stanowiska KE do członków Komitetu Monitorującego.

Pan Wojciech Drabko (Krajowa Izba Gospodarcza) zwrócił się z pytaniem do pana Chorążego, czy po stronie Instytucji Zarządzającej jest wola rozszerzenia grona beneficjentów o izby gospodarcze w ramach Działania 2.2. dotyczącego przeprowadzania analizy potrzeb szkoleniowych.

Pan Paweł Chorąży podkreślił, że zgodnie z Programem Operacyjnym beneficjentem mogą być tylko partnerzy społeczni.

Pan Wojciech Drabko ponownie zwrócił się z pytaniem, czy Instytucja Zarządzająca zamierza dokonać zmian w Programie Operacyjnym, które będą rozszerzały grupę beneficjentów o izby gospodarcze.

Pan Paweł Chorąży poinformował, iż Instytucja Zarządzająca nie może dokonywać zmian w Programie Operacyjnym samodzielnie. Każda zmiana wymaga zatwierdzenia przez Komitet Monitorujący, a następnie podejmowane są negocjacje z Komisją Europejską. Natomiast duża waga przywiązywana jest do większego udziału partnerów społecznych w realizacji tego typu przedsięwzięć.

Pani Wallis Goelen przypomniała o wspólnej odpowiedzialności Komisji Europejskiej i Instytucji Zarządzającej w zakresie zarządzania finansowego. Jednocześnie podkreśliła, że nie jest celem Komisji ingerowanie w polityki krajowe.

Pan Paweł Chorąży podziękował za wypowiedź i odniósł się do kwestii terminu na przekazywanie uwag do Rocznych Planów Działań, przesuwając go na 23 wrzesień, tak aby zachować okres 10 dniu roboczych. Następnie poprosił pana Piotra Krasuskiego o przedstawienie prezentacji w zakresie założeń dotyczących wdrażania Osi I.

10. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania I Osi PO WER w 2016 r.

Pan Piotr Krasuski (DZF, MIiR) przedstawił główne założenia dotyczące wdrażania Osi I PO WER *Osoby młode na rynku pracy* w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 13 do protokołu).

Pan Wojciech Drabko poprosił o informację, czy planowane jest spotkanie z przedstawicielami Wojewódzkich Urzędów Pracy.

Pan Paweł Chorąży zauważył, ze takie spotkanie nie było planowane, ponieważ Instytucja Zarządzająca nie zauważyła niezgodności w zasadniczych kwestiach, natomiast jeśli wyniknie potrzeba osobnego spotkania, to takie kroki zostaną poczynione.

Pan Wojciech Drabko zwrócił się z pytaniem, czy powinien zgłosić swoje rekomendacje do Rocznych Planów Działań podczas posiedzenia.

Pan Paweł Chorąży odpowiedział, że jeśli rekomendacje są zasadnicze to powinny zostać zaprezentowane.

Pan Wojciech Drabko przedstawił spostrzeżenie odnośnie powszechnego aplikowania przez Powiatowe Urzędy Pracy (PUP) o środki w ramach konkursów w Działaniu 1.2, podczas gdy mogą realizować własne projekty w trybie pozakonkursowym w Działaniu 1.1., na które przeznaczona jest dużo wyższa alokacja. Pan Drabko zasugerował, że może być to związane ze sposobem rozliczania kosztów pośrednich.

Pan Paweł Chorąży wyraził przekonanie, że jego zdaniem nie jest to sygnał negatywny, ponieważ w projektach konkursowych grupą docelową są osoby niezarejestrowane w urzędach pracy. Dobrze to świadczy o PUP, które chcą się zająć również osobami niezarejestrowanymi w urzędach pracy.

Pan Wojciech Drabko pozytywnie odniósł się do Rocznych Planów Działania Wojewódzkich Urzędów Pracy (WUP) w Łodzi i Katowicach, które zawierają profilowanie lub premiowanie projektów przygotowywanych pod kątem konkretnego pracodawcy. Zaznaczył, że niektóre WUP wymuszają realizację dużych przedsięwzięć przekraczających niekiedy kwotę miliona złotych i objęcie wsparciem przynajmniej 100 osób. Ponadto zdarzają się plany działań, gdzie wsparciem nie można objąć tylko jednej grupy docelowej, np. osób biernych. Wsparcie muszą uzyskać również osoby bezrobotne, w tym długotrwale bezrobotne. Pozostaje to w konflikcie z ewentualnym pomysłem, aby realizować projekty pod kątem konkretnych pracodawców.

Pan Piotr Krasusuki potwierdził, iż preferencją jest realizacja projektów „szytych na miarę" pod konkretnego pracodawcę, ale nie zawsze jest to możliwe. Dlatego nie należy stawiać takiego wymogu w sposób horyzontalny. Następnie dodał, iż Instytucja Zarządzająca rekomenduje, aby w Działaniu 1.2 wsparcie było kierowane wyłącznie do osób biernych zawodowo.

Pani Wallis Goelen podkreśliła, że intencją Komisji Europejskiej jest profilowanie, a zatem podejście indywidualne, aby uzyskać jak najlepszy efekt. Objęcie wsparciem osób niezarejestrowanych w urzędzie jest pozytywnie oceniane.

Pan Wojciech Drabko zaznaczył, iż niektóre plany działań narzucają realizację dużych projektów, skierowanych do różnych grup docelowych: osób niepełnosprawnych, osób biernych zawodowo i osób bezrobotnych. W takich przypadkach profilowanie jest niemożliwe pod kątem jednego, ani nawet kilku pracodawców.

Pan Paweł Chorąży zapowiedział, że RPD będą analizowane również pod kątem ich indywidualnego podejścia. Powołał się na przykład WUP Poznań, który w 2015 r. zakontraktował całą kwotę na procedurę pozakonkursową. Pan Chorąży podkreślił, że osiągniecie wskaźników nie jest celem samym w sobie, a jest nim efektywne adresowanie wsparcia.

Następnie pan Chorąży poprosił pana **Wojciech Wróblewskiego** (DZF, MIiR) o przedstawienie prezentacji dotyczącej głównych założeń w zakresie wdrażania celu tematycznego 11, jednocześnie przepraszając Ministerstwo Zdrowia, że założenia dla Osi V na 2016 r. nie zostaną omówione na

posiedzeniu z powodu ograniczeń czasowych. Podkreślił również, ze zgodnie z Umową Partnerstwa Plan Działania w zakresie kompetencji Ministerstwa Zdrowia będzie najpierw przedmiotem obrad Komitetu Sterującego ds. koordynacji interwencji EFS w sektorze zdrowia, a następnie Komitetu Monitorującego.

11. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w zakresie dobrego rządzenia (cel tematyczny 11) w 2016 r.

Pan Wojciech Wróblewski przedstawił główne założenia dotyczące wdrażania celu tematycznego 11 PO WER dla Działania 2.16, 2.17 i 2.18 w 2016 r. (prezentacja stanowi załącznik nr 14 do protokołu).

Pan Piotr Krasusuki (DZF, MIiR) odniósł się do Rocznego Planu Działania Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji podając zastrzeżenia wobec zbyt długiego horyzontu czasowego jednego z projektów. Powinien to być projekt, który zakłada pewne kamienie milowe, po których będą uruchomiane kolejne etapy działań.W zakresie Ministerstwa Sprawiedliwości pan Krasuski wyraził wątpliwość co do mało precyzyjnych kryteriów wyboru projektu. W przypadku realizacji szkoleń dla sędziów i prokuratorów powinny znaleźć się wymagania dotyczące zapewnienia jakości szkoleń.

Pan Andrzej Trzęsiara (Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji) potwierdził, że Ministerstwo nie planuje realizacji tak długiego projektu. Przedsięwzięcie będzie podzielone na dwa projekty. Bardziej doprecyzowana koncepcja zostanie przedstawiona na warsztatach.

Pan Szymon Wiśniewski (Ministerstwo Sprawiedliwości) potwierdził, że wskazane przez Instytucję Zarządzającą uwagi do Rocznego Planu Działania zostaną uwzględnione.

12. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania V Osi PO WER w 2016 r.

Założenia dotyczące wdrażania V Osi PO WER w 2016 r. zawarte w Rocznym Planie Działania w zakresie kompetencji Ministerstwa Zdrowia nie zostały omówione podczas posiedzenia z powodu ograniczeń czasowych.

13. Sprawy różne i zakończenie spotkania

Pan Paweł Chorąży zapowiedział, ze w dniu 30 września odbędzie się spotkanie w sprawie Rejestru Usług Rozwojowych. Poinformował również, że trwają prace nad systemem wsparcia dla partnerów. Efekty tych prac, po konsultacjach z Radą Działalności Pożytku Publicznego, zostaną przedstawione członkom Komitetu Monitorującego.

Pani Wallis Goelen zwróciła się z prośbą, aby w spotkaniu dotyczącym Rejestru Usług Rozwojowych, wzięli udział również przedstawiciele Ministerstwa Edukacji Narodowej. Następnie podziękowała wszystkim zebranym za udział w dyskusji i zachęciła do prowadzenia strategicznych debat na forum Komitetu Monitorującego.

Pani Aleksandra Wąsik (Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych) zwróciła się z prośbą o zorganizowanie szkolenia lub spotkania dla członków Komitetu Monitorującego, dotyczącego problemowych kwestii horyzontalnych związanych z wdrażaniem EFS, np. kwalifikowalność wydatków.

Pan Paweł Chorąży poinformował, ze zostanie przesłana do członków ankieta z prośbą o wskazanie tematów, które powinny zostać poruszone podczas takiego spotkania, a następnie zostanie uzgodniony termin, kiedy mogłoby się ono odbyć. Następnie podziękował wszystkim za uczestnictwo w spotkaniu i zaprosił na kolejne posiedzenie Komitetu Monitorującego, które odbędzie się w dn. 24-25 listopada w Krakowie.

Opracował: Sekretariat KM PO WER

Akceptował: Pan Paweł Orłowski, Podsekretarz Stanu w MIiR

Przewodniczący Komitetu Monitorującego PO WER

Załączniki:

1. Lista osób biorących udział w V posiedzeniu KM PO WER
2. Prezentacja dotycząca stanu wdrażania PO WER
3. Prezentacja dotycząca przedsięwzięć uzupełniających i zmian w Rocznych Planach Działania na 2015 r. (MEN, PARP, WUP Opole, WUP Poznań)
4. Prezentacja dotycząca zmian w Planie Działania na 2015 r. w zakresie Działania 4.1. – innowacji społecznych w schemacie makro
5. Prezentacja wyników badania ewaluacyjnego pt. „Ocena ex ante instrumentów finansowych w zakresie wsparcia podmiotów ekonomii społecznej”
6. Prezentacja wyników badania ewaluacyjnego pt. „Ocena ex ante ryzyka dla zastosowania instrumentów finansowych o charakterze gwarancyjnym oferowanych podmiotom ekonomii społecznej w ramach PO WER”
7. Prezentacja wyników Ewaluacji podażowego i popytowego systemu kształcenia umiejętności pracowników MŚP – na przykładzie województwa małopolskiego
8. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania IV Osi PO WER w 2016 r.
9. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania III Osi PO WER w 2016 r.
10. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w obszarze edukacji
11. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w obszarze rynku pracy i włączenia społecznego
12. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w 2016 r. w zakresie kompetencji PARP
13. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania I Osi PO WER w 2016 r.
14. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania II Osi PO WER w zakresie dobrego rządzenia (cel tematyczny 11) w 2016 r.
15. Prezentacja założeń dotyczących wdrażania V Osi PO WER w 2016 r.

Załącznik nr 1 – Lista osób biorących udział w posiedzeniu KM PO WER

Przedstawiciele strony rządowej:

1. Pan Paweł Chorąży – Dyrektor Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
2. Pan Piotr Krasuski – Zastępca Dyrektora Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
3. Pani Konstancja Piątkowska – Zastępca Dyrektora Departamentu Koordynacji Wdrażania Funduszy UE, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
4. Pani Barbara Woszczyk-Kępińska – Zastępca Dyrektora Departamentu Wdrażania EFS, Podsekretarz Stanu, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej
5. Pan Krzysztof Górski – Naczelnik Wydziału Instytucji Wdrażającej PO KL, Ministerstwo Zdrowia
6. Pan Andrzej Trzęsiara – Zastępca Dyrektora Departamentu Rozwoju Kapitału Ludzkiego, Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji
7. Pan Krzysztof Motyk – Zastępca Dyrektora Departamentu Kontroli i Nadzoru, Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
8. Pani Ewelina Jadachowska – Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
9. Pan Szymon Wiśniewski – Zastępca Dyrektora Departamentu Strategii i Funduszy Europejskich, Ministerstwo Sprawiedliwości
10. Pani Katarzyna Jarzębowska – Dyrektor Departamentu Funduszy Strukturalnych, Ministerstwo Edukacji Narodowej
11. Pani Agnieszka Zielińska – Naczelnik Departamentu Funduszy Strukturalnych, Ministerstwo Edukacji Narodowej
12. Pani Paulina Gąsiorkiewicz-Płonka – Kierownik Działu Rozwoju Kadry Naukowej, Narodowe Centrum Badań i Rozwoju
13. Pani Anita Szczykutowicz – Zastępca Prezesa Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości
14. Pan Wojciech Szajnar – Dyrektor Departamentu Wsparcia Projektów Szkoleniowych, Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
15. Pani Monika Kalinowska – Zastępca Dyrektora Centrum Projektów Europejskich, Centrum Projektów Europejskich
16. Pani Ewa Swędrowska-Dziankowska – Zastępca Dyrektora Departamentu Instrumentów Wsparcia, Ministerstwo Gospodarki
17. Pan Andrzej Kurkiewicz – Zastępca Dyrektora Departamentu Innowacji i Rozwoju, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego
18. Pani Katarzyna Szulc – Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego
19. Pan Jarosław Siebielec – Departament Instytucji Płatniczej, Ministerstwo Finansów
20. Pan Krzysztof Kosiński – Dyrektor Biura Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych

Przedstawiciele strony samorządowej:

21. Pani Monika Kwil-Skrzypińska – Dyrektor Dolnośląskiego Wojewódzkiego Urzędu Pracy
22. Pan Arkadiusz Piecyk – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach
23. Pan Andrzej Przewoda – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Szczecinie
24. Pani Janina Mironowicz – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Białymstoku
25. Pani Luiza Staszczak-Gąsiorek – Dyrektor Departamentu Komunikacji Społecznej i Zdrowia w Urzędzie Miasta Łodzi
26. Pan Paweł Tomczak – Dyrektor Biura Związku Gmin Wiejskich RP
27. Pan Bogdan Bieniek – Radny Rady Miejskiej w Mielcu, Związek Miast Polskich
28. Pan Jarosław Komża – Ekspert Związku Powiatów Polskich
29. Pani Sylwia Wójcik – Dyrektor Departamentu Wdrażania EFS w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Wielkopolskiego, Przedstawiciel Związku Województw RP

30. Pani Aleksandra Kowalska – Dyrektor Regionalnego Ośrodka Polityki Społecznej w Poznaniu, Konwent Dyrektorów Regionalnych Ośrodków Polityki Społecznej

Przedstawiciele partnerów społecznych i gospodarczych:

31. Pani Elżbieta Wielg – Niezależny Samorządny Związek Zawodowy “Solidarność"
32. Pani Aleksandra Wąsik – Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych
33. Pan Zygmunt Mierzejewski – Forum Związków Zawodowych
34. Pan Sławomir Wittkowicz – Forum Związków Zawodowych
35. Pani Katarzyna Sosnowska – Pracodawcy Rzeczpospolitej Polskiej
36. Pani Małgorzata Lelińska – Wicedyrektorka Departamentu Funduszy Europejskich, Konfederacja Lewiatan
37. Pan Andrzej Stępnikowski – Zastępca Dyrektora Zespołu Oświaty Zawodowej i Problematyki Społecznej, Związek Rzemiosła Polskiego
38. Pan Marcin Tumanow – Związek Pracodawców Business Centre Club
39. Pan Dominik Wasilewski – Przedstawiciel Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich
40. Pan Wojciech Drabko – Wiceprezes Polskiej Izby Firm Szkoleniowych, przedstawiciel Krajowej Izby Gospodarczej
41. Pan Arkadiusz Gawrych – Fundacja Pozytywne Inicjatywy
42. Pan Mariusz Malinowski – Fundacja Rozwiązania HR
43. Pan Krzysztof Mnich – Fundacja Biznes i Prawo
44. Pan Artur Badyda – Politechnika Warszawska
45. Pani Anna Rogowska – Politechnika Warszawska
46. Pan Sławomir Sidoruk – Stowarzyszenie Pomocy Osobom Niepełnosprawnych „Szansa” w Bielsku Podlaskim
47. Pan Paweł Backiel – Stowarzyszenie Europartner Akademicki Klub Integracji Europejskiej

Przedstawiciele Komisji Europejskiej w roli doradczej:

1. Pani Wallis Goelen – Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska
2. Pani Joanna Godrecka-Bareau – Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska
3. Pani Krystyna Marek – Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska
4. Pan Jarosław Hawrysz – Dyrekcja Generalna ds. Zatrudnienia, Spraw Społecznych i Włączenia Społecznego, Komisja Europejska

Obserwatorzy:

1. Pani Paulina Chodyra – Centrum Projektów Europejskich
2. Pani Edyta Chrząszcz – Dyrektor Biura Programów Europejskich i Współpracy Międzynarodowej, Komenda Główna OHP
3. Pani Aleksandra Dmitruk – Zastępca Dyrektora Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
4. Pani Małgorzata Dudziak – Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie
5. Pani Monika Groszkowska – Zastępca Dyrektora Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
6. Pan Przemysław Herman – Naczelnik Wydziału Ewaluacji Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
7. Pan Jarosław Jankowski – Konfederacja Lewiatan
8. Pani Małgorzata Kadłuczka – Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej
9. Pani Katarzyna Kott – Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej
10. Pan Artur Kowalczyk – PAG Uniconsult Sp. z o.o.

11. Pani Małgorzata Kruk – Departament EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
12. Pan Janusz Krupa – Ministerstwo Edukacji Narodowej
13. Pan Arkadiusz Lewicki – Związek Banków Polskich
14. Pan Michał Maćkiewicz – Najwyższa Izba Kontroli
15. Pan Andrzej Martynuska – Wojewódzki Urząd Pracy w Krakowie
16. Pani Małgorzata Michalska – Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej
17. Pan Łukasz Mikulec – Naczelnik Wydziału Monitorowania Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
18. Pani Agnieszka Mrozik – Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej
19. Pan Jacek Pająk – Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Krakowie
20. Pani Alina Paluchowska – Zastępca Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Krakowie
21. Pani Krystyna Piechocka – Departament EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
22. Pan Grzegorz Pochopień – Ministerstwo Edukacji Narodowej
23. Pan Piotr Stronkowski – Konsorcjum Fundacja Naukowa Instytut Badań Strukturalnych oraz Coffey International Development Sp. z o.o.
24. Pan Jan Szczucki – PAG Uniconsult Sp. z o.o.
25. Pani Anna Dakowicz-Wawrzocka – Ministerstwo Edukacji Narodowej
26. Pani Anna Świebocka-Nerkowska – Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości
27. Pani Dominika Tadla – Naczelnik Wydziału Mobilności i Współpracy Ponadnarodowej Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
28. Pani Paulina Tarsa - Departament EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
29. Pan Wojciech Wróblewski – Naczelnik Wydziału Projektów Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju
30. Pani Katarzyna Zaunar – Bluehill Sp. z o.o.
31. Pan Paweł Zdun – Naczelnik Wydziału Zarządzania Departamentu EFS, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju